

EIDOS

87

Redactor de carte: Dumitru Scortanu

Ilustrația copertei: Ionuț Caragea

© 2026, by Ionuț Caragea. Toate drepturile rezervate.

ISBN: 978-606-691-085-9

Ionuț Caragea

ACEST VIS UITAT ÎN ZORILE GÂNDULUI

poeme

FIDES



Ionuț Caragea
fotografie realizată de Lucian Opriceanu

Scurtă prezentare a autorului

Ionuț Caragea s-a născut pe 12 aprilie 1975 la Constanța. Din 2012 trăiește la Oradea. Este poet, prozator, critic, editor, autor de aforisme și promotor cultural. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România, cofondator al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec, membru al Societății Poetilor Francezi, membru al Societății Poetilor și Artiștilor din Franța, membru de onoare al Uniunii Aforiștilor din România.

Academicianul Giovanni Dotoli, una dintre personalitățile marcante ale Francofoniei, consideră că Ionuț Caragea este un poet care onorează România și literatura europeană.

Deține mai multe premii la concursurile naționale și internaționale de poezie, aforisme, critică literară și proză scurtă. În 2018 a câștigat marele premiu (trofeul „Sapiens Piroboridava”) la Festivalul Internațional al Aforismului de la Tecuci. A fost premiat de trei ori la Paris de Societatea Poetilor Francezi. Volumul *Mon amour abyssal* a fost distins în 2018 cu premiul „François-Victor Hugo”, volumul *J'habite la maison aux fenêtres fermées* a obținut în 2019 premiul „Mompezat”, iar volumul *Infecté par l'amour* a obținut în 2020 o diplomă de onoare. Alte patru premii au fost acordate de Societatea Poetilor și Artiștilor din Franța. Volumul *J'habite la maison aux fenêtres fermées* a obținut în 2020 premiul al doilea la marele concurs „Henri Meillant” și premiul al treilea la marele concurs „Jenny Alpha et Noël-Henri Villard”, volumul *Infecté par l'amour* a obținut în 2021 premiul al doilea la marele concurs „Jenny Alpha et Noël-Henri Villard”, iar poemul „L'écho des ailes inlassables” a obținut o mențiune de onoare la Grand Prix-ul Internațional

de Poezie din anul 2022. În 2021, primește premiul „Genius“ pentru poezie și aforisme din partea fundației Naji Naaman din Liban. Acest premiu a fost acordat doar de patru ori în intervalul 2002-2021.

A publicat peste 60 de cărți. Este considerat de mai mulți critici liderul generației poetice douămiiste și unul dintre cei mai atipici și originali scriitori de care dispune în prezent România. Criticul Theodor Codreanu consideră că Ionuț Caragea este unul dintre cei mai înzestrați creatori ai ultimelor generații și cel mai important poet al anaferei din lirica românească de azi.

Biografia detaliată: *www.ionutcaragea.ro* sau *Wikipedia*.

Afară din suflet

„am ales viciile pentru a fi fericit“

iubiri la bucată
cu aromă de cireșe
și dantelă catifelată

îmi fumez sângele
cu degete fără filtru
mă droghez cu dragostea mea
bolnavă de cancer

plămânii
spitalul iubirilor
înebunate
după gratii de oase

inima
bătrână toxicomană
cerșind o țigară

lăsați ferestrele deschise
vreau să zbor
către paradisul celor
care cultivă iluzii

să trag un fum
să mă dau afară
din suflet

Cearceaful de nisip

dacă simți că rana ta
refuză să se vindece
numește-o fereastră
deschide-o larg
și privește peisajul din jur

orice ai vedea
chiar și un deșert ce pare
lipsit de viață
e îndemnul de a face un pas
către oaza descrisă
în atâtea și atâtea povești

un pas e ca primul cuvânt
pe pagina albă
iar oaza, ca un chip
ce așteaptă cuminte
la capătul unui cearceaf de nisip
brodat doar de vântul
uscat și fierbinte

călăuzitor va fi soarele
companion va fi umbra
lacrima îți va ține de sete
mărăcinele te va face atent
când unele apariții înșelătoare
vor încerca să te prindă
în capcanele dunelor

dorința va face timpul să tremure

până la măduva clipei
iar noaptea te va atinge ușor
ca aripa unui fluture amiral
împodobită de stele

vei ajunge la ea, la oaza
de la capătul cearceafului de nisip
ea va fi fericită, iar tu vei rămâne răspunsul
ghicit de un tragic erou
la întrebarea necruțătorului Sfinx

Ambulanța

să vorbim despre poezie
ca despre o ambulanță ce gonește
pe străzile interioare
pentru a salva amintirea de la moarte

să vorbim despre crucea ei roșie
ca despre doi plasturi
acoperind o rană mult prea adâncă

să vorbim despre sângele amintirii
care dă pe afară
și de inima care urlă ca o sirenă:
faceți loc! faceți loc!

să vorbim despre carte
ca despre un spital de hârtie
în care amintirea ajunge
mult prea târziu
pentru a întrupa dragostea de odinioară
și doar cuvintele ei ca niște reminiscențe
ale unei diafane atingeri
de fluturi *naugrafiți* în *silabisale* săruturi
vor putea fi folosite
pentru pianotarea altor destine
pe clapele zilelor albe și negre

(poetul își dă acordul mereu
pentru folosirea acelor cuvinte,
așa cum pământul își dă acordul

pentru culegerea spicelor)

să vorbim sau, mult mai bine,
să tăcem și să plângem
cu genunchii înfipți
în cel din urmă popas
al amintirii

cineva, acolo sus,
într-un cer fără scări,
o așteaptă

Urzeala viselor

un ultim gest
și puțină iubire alunecând
printre buzele mele
înălțându-se apoi ca un zmeu
pe un cer întunecat de tăceri

și jur că inima mea
trage de toate sforile sângelui
pentru a o simți mai aproape
și jur că plămânii mei
o cheamă cu fiecare inspirație
pentru un moment
de adâncă tandrețe

dar ea, nu mai vrea
să prindă timpul de coarne
nu mai vrea să-mi dezlege
nodul din gât

doar așteaptă
acel expir îndelung

acel tren nevăzut ce va trece
de vămile lumii

acel vis ce se-ntoarce
în urzeala tuturor viselor

Dansul pe jarul cuvintelor

și vine o vreme când
înfometat de trecutul care
îți dăruise inegalabila fericire
cauți, cauți adânc
sub scoarța ta cerebrală
cauți precum câinele după osul
îngropat pentru zilele negre
și negăsind nimic
care să aline prezentul
te arunci asupra umbrei
și descoperi că întunericul ei
are și gust și miros
îl înghiți încet, dar sigur
așa cum șarpele
își înghite propria coadă

dar lumina, lumina unde-i ?
se întreabă cineva
din marea sală de spectacole a lumii
neobservând locul de unde
izvorăsc lacrimile
neobservând poemul tău
ca un băț de chibrit
așteptând, tot așteptând
marea aprindere
reîntoarcerea focului primordial
și dansul pe jarul cuvintelor

Tunelul de hârtie

voiam să mă întorc acasă
dar rămăsesem blocat pe Valea Prahovei
privind munții, acești martori
la uciderea timpului
cu singura armă pe care-o aveam în dotare
o țigară, prin care trăgeam fumul
pentru a-i demonstra sufletului meu
că încă mai arde ceva
la capătul unui tunel de hârtie

am îmbătrânit într-o oră cât alții în zece ani
sau poate că până atunci
nu dădusem atâta importanță vreunei oglinzi
asta deoarece în oglinda retrovizoare
vedeam cât de lung e trecutul
lucru pe care și sufletul mortului îl cunoaște
atunci când se privește în oglinda neacoperită
lucru simțit și de acela pentru care
adio-ul cade ca o ghilotină
pe gâtul fragil și grațios al iubirii

voiam să mă întorc acasă
dar totul părea că încremenise
doar râul Prahova trecea pe lângă mine
ca un câine de apă
căutându-și stăpânul de la Adâncata
în timp ce păstrăvii înotau printre pietrele mute
precum oamenii ce se întorc pe firul amintirilor
pentru a-și depune iubirea

în locul cel mai sigur de pe pământ
între palmele mamei

privind în sus, cu disperare,
aș fi vrut să pot da
perdeaua norilor la o parte
să văd încă o dată zâmbetul părintesc
știu, sună ca un clișeu,
ca o minune la care toți speră
atunci când își fac semnul crucii
(chiar și cu limba, ca să nu pară habotnicie)
dar de acolo de sus, din candelabrul absenței
coborau doar niște cuvinte
către cuibul inimii mele
pentru a-și depune metafora
pe jumătate eram cuprins de uimire,
fiindcă veneau, tot veneau
pe jumătate eram încercat de repulsie,
fiindcă doar unul era arhitectul inimii mele
și nu-l puteam păstra doar pe el, doar pe el
să o pot lua de la început
într-un nou univers, doar al meu, doar al meu

la capătul unui tunel de hârtie
totul e negru
un chiștoc orfan de văpaie
a căzut în brațele umede ale ierbii
o ultimă dâră de fum
s-a întins ca o palmă
în căutarea îmbrățișării celeste
poemul dă cu ciocul
în coaja subțire a prezentului

Purtătorul de rugăciuni

vântul spune :
azi, eu voi fi
purtătorul rugăciunilor voastre
îngerul lăsat de nori pe pământ!

iarba își scutură haina de lacrimi
cu gândul la verdele veșnic
frunzele exersează
piruetele viitorului dans printre stele
umbra își îndepărtează
piatra de pe inimă
și se pregătește de marele zbor

numai omul
cu ochii săi ca două oglinzi
trădate de chipuri grăbite
cu ochii săi ca două planete
golite de oceanele pline de viață
se închide în sine
sub crusta amintirilor sale
sub crusta viselor neîmplinite

refuză să privească departe
spre palma însângerață a cerului
în care s-a înfipt existența

Suflet zilier

vă voi spune povestea sufletului
ce-și poartă sacul de carne în spate, rânduș al umbrei
al pământului și constructor de vise

vă voi spune povestea sufletului istovit la porțile inimii
cerându-și porția de fericire
un petec pentru sacul de carne putrezită
să nu miroasă încă a moarte

vă voi spune povestea sufletului șomer
cerând ceva de-ale gurii
la colțul buzelor

vă voi spune povestea sufletului aruncat
în sacul fără fund
să nu-l mai găsească nimeni
nici cel mai lacom dintre cei cu mâinile lungi

Degustătorul de viață

am învățat gustul setei, gustul foamei
și gustul aerului ce ispitește sufletul
să iasă din trup, pentru a îmbrățișa nevăzutul

am învățat gustul propriului plâns
ce s-a strecurat precum șarpele printre buze
pentru mușcătura repetată a inimii

am învățat gustul sângelui care țâșnește
ca izvorul fierbinte din rană
căutând cerul sângieriu al apusului –
fratele său de cruce
stabilit dinainte de naștere

am învățat că sudoarea sărată
se preschimbă în vin la porunca iubirii
o beție atât de frumoasă, dar de scurtă durată
o mahnireală pe termen incredibil de lung

am învățat că există și multe lucruri pe care
n-aș fi vrut să le-nghit
dar am tăcut, m-am conformat
și am mers mai departe

am învățat să înghit și în sec,
apetisante iluzii, ispititorul nimic
regurgitând, apoi, doar poeme
amarele mele poeme
pe care doar un sărut, un anumit sărut
le-ar putea face, definitiv, dispărute

Zidul amintirilor

am fost judecat fără să mă pot apăra
pe avocatul meu din oficiu, l-am chemat
dar nu a venit
singur m-am luptat, singur am pierdut
singur voi da socoteală
pentru greșelile mele

așadar, sunt vinovat
de trăirea unei clipe eterne
în care m-am rupt de tot ceea ce trece,
de tot ceea ce doare...
sunt vinovat de călătoria frumoasă
din spatele pleoapelor mele
sunt vinovat că mi-am permis
să ating cu un gând
trupul diafan al unei iubiri de neconceput

în spatele meu, zidul amintirilor
în fața mea, un pluton ce așteaptă comanda
neiertătorului timp

secundele mă străpung
furându-mi viața rămasă
zidul amintirilor se cutremură
se colorează, tușește
ca înecatul salvat de la moarte

deodată, lângă mine,
o umbră începe să silabiscască
poemul

Adânc, în sufletul meu

adânc, în sufletul meu
un cer de toamnă
și un soare grăbit să apună
sângele, o pasăre fără aripi
se târăște spre cuib

adânc, în sufletul meu
clopotul își uită limba și tace
lacrima însămânțează
pământul straniu, jilav
cu țipete moarte

adânc, în sufletul meu
un orb își caută ochii
cu mâinile lipsă
un somnambul atinge
trupul hidos al infernului
și nu se miră

adânc, în sufletul meu
o ușă deschisă
spre toate dimensiunile visului
și-n fața ei, ca un Cerber
stă poemul fără
cuvinte

Scrisoare cu confirmare de primire

spre izvorul ochilor
mi se întoarce privirea
înoată prin lacrimă
ca un pește contra curentului
pentru a-și depune
adânc, în suflet, amintirile

voi scrie o scrisoare, acum
una, în semn de mulțumire
pentru tot ce-am văzut
pentru tot ce-am simțit
pentru tot ce renaște în mine

îmi întind mâinile către cer
Luna e cutia poștală
în care pun scrisoarea
către Dumnezeu

și steaua căzătoare
confirmă primirea

Tencuiala

O dimineață întunecată de toamnă.
Un pâlc de pădure la periferia orașului.
Un bloc de opt etaje, pe malul unui râu.
O cameră mică, un poet cu privirea răstignită
pe crucea de lumină a mănăstirii.
Dorințe neîmplinite.
Mașini, faruri, ștergătoare și câteva umbre,
dansând, ciudat, pe cel mai gol
dintre pereți.

Din stele au rămas
doar niște picuri pe iarbă, mimând strălucirea.
Rochia de mireasă a ceții
flirtează cu albul ochilor mei.
O adiere trece printre crengi
ca mâna mamei prin părul fiicei adormite.
Frunzele cad, batiste de unică folosință
pentru plânsul din adâncul pământului.

Cuvinte renasc din cenușa inimii stinse.
Sunt lucruri pe care aș fi vrut să le uit.
Amintiri despre tine, despre vocea ta care curge
pe albia viselor, până la genele zorilor.
Un pod de lacrimi între lumi
pe care merge sufletul trist.

Orașul așteaptă. O nouă zi de lucru.
Nimic profund, nimic cosmic.
Doar ziduri bătrâne mângâiate de priviri rătăcite.

Doar străzi precum șerpilor ce uită
să-și lepede pielea.

Un sunet dă cu ciocul în coaja tăcerii.
O pasăre caută un cuib de căldură
pe acoperișul îndreptat către Est.
Un cuțit ruginit, o rază ce trece
prin carnea ațoasă a frigului.
Un claxon și tencuiala picând
ca o veche poveste de dragoste
învinsă de un timp nemilos.
Atât. Doar atât.

Aproape nimic

regrete, amintire, durere
luna privindu-mă ca un craniu
dintr-un mormânt suspendat
frig, un sărut înghețat pe fereastra trecutului
silueta unei iluzii perfecte
în spatele perdelei de nori
aproape tăcere, aproape strigăt
aproape nimic

extaz risipit în scrisori abisale
corăbii de atingeri scufundate
în meandrele sângelei
cuvinte în hora fumului de țigară
o melodie uitată, o simfonie neterminată
fiorul unei clipe, frisonul unui gând
o lacrimă agățată de genele nopții
refuzând să-mi cadă în palmă
aproape împlinire, aproape renunțare
aproape nimic

rădăcini însetate strigând
prin gura tuturor frunzelor
processe intentate ierbii uscate de pași
neputința căutând un răspuns
sub aripa dorului
un vacarm nesătul, un vid saturat
un fluture orb în măruntaiele lumii
labirintul decepției
aproape zbor, aproape nemișcare

aproape nimic

stele, puncte la sfârșitul
poemelor nevăzute
o viață așteptând, un suflet ridicându-se
a fi sau a nu fi, politica inimii
camera de tortură a minții
eristica amăgirilor, beția frumuseții
harababura enigmei
aproape realitate, aproape vis
aproape nimic

și totuși...

Mecanica gesturilor

uneori, mă simt ca un mormânt
din care tot pe mine, mortul, mă scot os cu os,
pentru a construi scheletul de rezistență
al unui poem

dar poemul se năruie
e nevoie de viață, de suflet
de cutremur, de sângele ce erupe
cucerind teritoriul absenței
de la fosta inimă stafidită
până la ferestrele false ale rănii

inutilă mecanica gesturilor
fără toate acestea

și știu, și mă rog
pentru propria mea înviere
la porunca buzelor tale

dar... tu ai gura
plină de pământ

și tot ce-mi rămâne de făcut e să te caut
așa cum rădăcina caută firicelul de apă

această adâncă iubire
din care sper să renască
frunzele, zborul
sub aplauzele rafinate
ale ierbii

Suflet în galop pe câmpiile visului

viața nu-i o strângere
obsesivă de lucruri
va trebui să renunți
la ceea ce crezi
că ți-ar putea fi de folos
nu vei pierde nimic

da, știu de ce faci lucrul ăsta
inima ta e o casă pustie
vizitată doar de propriul sânge
întors din labirintul durerii

mai bine îndreaptă-ți
privirea spre cer
acolo renaște seninul ochilor tăi
mai bine lasă respirația ta
să caute zborul păsării călătoare

mai bine lasă sufletul tău
să caute zâmbetul
prin fereastra cuvântului

poate va îmbujora chipul lunii
sau poate va alerga în galop
pe câmpiile visului
sub palma ocrotitoare
a frunzei

Îmblânzirea nimicului

să ne apropiem, iubito
de salcia plângătoare
să admirăm unduirea, îmbrățișarea,
sărutul frunzei cu valul și nașterea clipocirii

să ne apropiem ca de o biserică verde
cu trupurile noastre aprinse precum lumânările
pentru pomenirea celor ce sunt
și a celor trecuți de vămile cerului

să sfidăm legile violente ale timpului
răpăitul ploii, al grindinei, al secundelor
ce trec prin vesta antiglonț a visării

să ne apropiem ca două mierle
de mult doritul ram
pentru săvârșirea cuibului, înălțarea cântecului
și îmblânzirea nimicului

să nu mai existe nicio dimineată
fără răsăritul privirilor noastre
fără apusul atingerii
pe colinele întrepătrunderii

să readucem la viață posibilul
să facă sufletul nostru
respirație gură la gură cu amintirile

să ne lăsăm amprentele bucuriei
pe coperte clipei

Strigătul mut al cenușii

și, iată, a venit și ziua aceea
când durerea coboară precum minerul
lovind cu târnăcopul în peretele inimii
pentru a ajunge la suflet

și tu, și tu, doar un cutremur
de spaimă

și, iată, a venit și ziua aceea
când totul se învâрте cu tine
de parcă ești lutul între mâinile
unui olar nevăzut
preocupat doar de forma perfectă
în care să depoziteze
strigătul mut al cenușii

și tu, și tu, doar amintirea
unei aripi de fulger
mângâind fruntea abisului

în timp ce umbra cu dinții încearcă
banul de aur al cerului

în timp ce lacrima ca o corabie
pe oceanul nesfârșit al dorinței
caută țărnu

în timp ce aburul unui ultim colind
se ridică din mlaștina sângelui

Poezia de azi

tu vrei doar poezia de azi
proaspătă, sigilată, stampilată
precum pâinea
ce vine în fiecare dimineață la ABC

o cauți, o pipăi, o apeși
ca și cum ar fi un sărut înainte
de mult dorita înghițitură
îi șoptești: te doresc!
ca și cum ar fi un preludiu
înainte de adâncul duet
al celor mai melomane părți ale ființei

iar ea, îngăduitoare
ca o poartă ce suportă
apăsarea mânerului

sau ca fereastră
ce se lasă dezbrăcată
de lenjeria ei transparentă
deschizându-se, primitor,
pe matrimonialul
pat de ceață al zorilor

te lasă să treci,
să simți foșnetul vechiului lan
prin care alergau îndrăgostiții

să guști din miezul
dospit la umbra zilei de ieri

Vioara de sânge

vara este pe sfârșite
toamna își strecoară
degetele umede
printre nori

merele cad
în palma pământului
un fruct stricat
trage cu dinții
de creangă

așa este și omul
trage cu dinții de viață
în ciuda tuturor bolilor

cu sufletul lui cântând
la vioara de sânge

Ora care m-a vrăjit

Limbă veche, netradusă,
peste altă limbă pusă.
E un fel de palimpsest
scris de clipa în arest.

A plecat și-a revenit
tot înaltă, la zenit.
Două voci a glăsuیت
printr-un sunet prelungit.

Mă privește, știu că este
ochiul magic din poveste.
Dorul nopții mi-l alină
ca și mândra Lună plină.

S-a-nvârtit și-a exersat
dansul morții, cadențat,
iar cu acul de temut
buzele mi le-a cusut.

Ora care m-a vrăjit
seamă c-un chip iubit
ce-mi apare-n amintiri,
tulburând mai noi simțiri.

Pe registru plurivoc,
prin poem eu o invoc
și-o aștept ca pe-un proroc:
spini de umbre, dinți de foc,

Ce magie, 12 o'clock!

Strada de hârtie

un zid îmi cheamă umbra pentru-a deschide-o poartă,
eu rătăcesc bezmetic pe strada de hârtie,
un val încă trăiește, desprins din marea moartă,
și luptă cu o haită de urme-n agonie.

o inimă nebună la vâsle grele trage,
eu pipăi nemurirea cu degetele boante,
un suflet vrea să aibă un tânăr trup și rage,
o neagră balerină se-apropie pe poante.

din depărtări celeste, o rază jucăușă
mi-aduce la timpane un ton de melodie,
aș vrea să pot renaște din propria-mi cenușă,
să cânt într-o pădure, nu într-o colivie.

o ploaie se pornește din ochii ca de piatră,
și curge ca o boală albastră-sângerie,
o inimă nebună la luna mută latră,
un suflet se jertfește pe strada de hârtie.

Regele nimănu

oh, suflet,
rege al regatului
din spatele pleoapelor
stând pe tronul
de lacrimi neplânse

pentru un pumn de pământ
te va trăda trupul
și pentru două monede:
ochii sclipitori ai ispitei, aruncați
de mâna nevăzută a timpului
în fântâna privirii tale adânci

oh, suflet, pe umerii tăi
jugul viselor neîmplinite
în fața zborului tău
catapeteasma nopților
fără stele

oh, suflet
rege al deplinei singurătăți
ochi interior adâncit
în orbita propriei revelații

Iluzii mestecate de gingiile întărite

Despre ce să scrii azi ?
O întrebare ce ucide din start poezia.
Dai naștere unui copil mort
ce pângărește hârtia.
Un amestec de fostă iubire,
de admirație și dezgust,
la fel ca atunci când privești
măscăua stricată, privată de șansa
de a ronțai viitorul.

La naiba cu dinții, cu măselele,
acești avocați ai foamei
rămași fără slujbă
în fața devoratorului timp !

La naiba și cu proteza
deraiată ca mocănița
de pe șinele fostului accelerat !

Fiecare bucățiță de iluzie
poate fi mestecată
de gingiile întărite !

Să ajungă la marele nostru stomac,
zeul tuturor gustatelor și negustatelor,
colecționarul tuturor fluturilor aiuriți
de magia neagră a visului !

Despre ce să scrii azi ?
O întrebare ce ucide din start poezia.

La naiba cu politica foamei
și minciunile frumuseții!

Ascultă-ți doar inima strânsă
în menghina oaselor
și sufletul strâns în menghina inimii!

Sunteți ca praful deasupra abisului

am zidit cincizeci și una de ierni
în șaizeci și una de coperti

în fiecare carte, o hernie înmugurită,
un spasm deghezizat în bucurie,
o despărțire definitivă preschimbată
în lanțul indestructibil al silabelor
o armură făurită din suspine
o baie fierbinte în propriul sânge
redușă la subtila luciditate

...și în mijlocul acestui athanor,
sufletul meu :
nicovala pe care Eu și Dumnezeu din mine –
complice obosit la acest blestem de proporții –
batem cuvinte și tot batem
cu acea vedere a orbilor
ce lovesc cu bastonul în ziduri

mai pe scurt :
veșnicie pentru un nimic absolut

și știi de ce ?

fiindcă lumea are degete scurte,
punând pe ecrane doar negrul ei de sub unghii.
căutând sclipiciul în algoritmii spumoși
în nedetectatele fake-uri

i-am dat lumii lacrima mea,

o cheie ce se rupe mereu
în broasca ruginită a înțelegerii limitate
perplex am rămas în fața dansului sacadat
al tiktokăreliei funeste de pe marginea gropii
pe ritmuri de Suno

deh, dacă viața este o ocnă,
noroiul să fie cufărul ei!
dar ce facem cu porcii?
cu înghițitorii fără noimă ai perlelor noastre?!

vă plângeți de răni,
dar rănilile voastre sunt zgomotul
care vă devorează Frumosul...
sunteți ca praful deasupra abisului
făcându-și emblematicul selfie!

priviți-mă bine, în timp ce scroll-ul
vă amăgește spiritul, ca o gumă:

din oasele voastre
va curge doar varul uitării!

Șah

motto : „Că vis al morții-eterne e viața lumii-ntregi“
(Mihai Eminescu)

oameni fără chip
umbre pe eșichierul mormintelor
înaintând spre tărâmul
de dincolo de lume
acolo unde micimea
poate căpăta importanță
acolo unde regele viselor
poate fi prins
într-o situație fără ieșire
să cadă și el la orizontală
cu o mișcare de arătător
să stea întins pe un pat al lui Procust
cu picioarele retezate
și compresa vieții pe frunte
să înțeleagă că regula jocului
poate fi oricând schimbată

Duplicat

nu te vedeam
și te căutam peste tot
așa cum îmi căutam ochelarii
pe care nu mai simțeam că îi port

erai ca un vis
în care uitasem cheile pe dinăuntru

numai că eu strigam revoltat
la Sânpetru
să-mi facă un duplicat
pentru cheia netrecutelor ceruri

nu te vedeam
când adulmecam diminețile
deși te reflectai în fereastra
larg deschisă

iar aerul se făcea că uitase
de sufletul tău
rămas ca o ultimă gură de viață
în corabia scufundată

nu te vedeam,

dar

m-am scuturat ca o haină
și-am auzit clinchetul
amintirii

Maistrul

dar cât îți mai plăcea
să construiești drumurile acelea
de care avea nevoie toată lumea
iar drumurile, ca și oamenii
aveau și ele pietre grele pe suflet

erau călcate-n picioare,
crăpate de arșiță, bătute de grindină,
inundate de ploi, murdărite de frâne,
deformate și găurite
de vehiculele cu gabarit depășit,
panicate și blestemate
de accidente nedorite

chiar și pământul care ar fi trebuit
să le pat sigur, devenea uneori alunecos
rupându-le în bucăți, amputându-le
mâinile care niciodată
nu părăsiseră linia ascultătoare a trupului

dar nu spuneau nimănui un cuvânt
își făceau în continuare datoria
așa cum și tu ți-o făceai
astupându-le gropile cu iubirea ta
de bitum și asfalt fierbinte
lipindu-le înapoi mâinile
ca un doctor priceput

da, tu ai adus pe lume
atâtea drumuri

ai suflat asupra pietrei, betonului
așa cum Dumnezeu a suflat asupra pământului
le-ai spus: creșteți, iubiți oamenii
mai mult decât pe voi înșivă,
fiți mereu la picioarele lor

și chiar și atunci
când ai ieșit la pensie
ai continuat să mergi la serviciu
neobosit, neobosit
până când unul dintre drumurile acelea
care îți plăceau cel mai mult
a început să se înalțe asupra pământului
și ți-a schimbat locul de muncă

fiindcă și Dumnezeu
avea nevoie de drumuri în Paradis

Picurare

miez al tuturor
amăgirilor

în fructul
de pe ramura cea mai înaltă
unde viermuiesc amintirile

doar coaja va rămâne
ca o lespede
pe mormântul absenței

inima, ce și-a dat singură
foc la casă
strigă, disperată, după ajutor

dar lacrimile n-o ascultă
și picură, precum ceara,
pe coapsa hârtiei

ce risipă,
ce freamăt!

Zborul cu ochii închiși pe aerul aripilor lipsă

de boala scrisului
se îmbolnăvesc cei mai sensibili
și cei mai aroganți
care este unul și același lucru
privit prin ochiul celui ce vede tot
și înțelege tot

de boala scrisului
se îmbolnăvesc cei ce cred
dar care nu o spun
și cei ce se opun, chiar dacă și ei
acceptă curgerea cuvântului precum
lacrima și picătura de sânge

de boala scrisului nu te poți vindeca
prin beția cuvintelor celorlalți
ca să uiți cine ești
de unde vii și unde trebuie să mergi
și nici nu te poți lega de cuvânt
ca de-un pietroi
apoi să te arunci în amonte de inimă

de boala scrisului nu te poți vindeca
prin ecoul cuvântului
și nici prin tăcere, ținând pasărea
închisă în colivie
doar zborul cu ochii închiși
pe aerul aripilor lipsă
când aerul e sufletul tău, călătorind
între lumile cuvântului

Flacăra din adâncuri

cea din urmă pasăre
care m-a părăsit
n-a fost poemul ce zboară
din noapte în noapte
pentru strângerea viselor
din zi în zi
pentru strângerea amintirilor

ci lacrima

iar ea, draga de ea
negăsind ținutul tău cald, primitor
și-a strâns aripile la piept
mulțumindu-se cu pământul

doar el cunoaște
lucirea fragilă a zbaterii
și limpezimea acalmiei

doar el știe
cum e să trăiești
cu iluzia unui zâmbet
ascuns în spatele norilor

doar el îmi leagănă umbra
ca un chibrit stins
la primul suflu al vieții
povestindu-i despre flacăra
din adâncuri

o, dar câte torente sinaptice
îmi înghit izbăvirea !

nu era mai bine să fiu
o catedrală de șoapte
la cheremul unei simple atingeri
o legiune de fluturi
la cheremul unui sărut ?

o confluență de râuri, de vânturi
într-un dans al îmbrățișării ?

să-ți dăruiesc întreaga
procesiune a inimii
într-un cântec
necucerit de durere ?

Salturi

și cât îmi doresc să pot reauzi
glasul acela inconfundabil
și confortabil

însă

din visul ca o mare adâncă
a rămas doar o șoaptă
respirând
precum peștele pe uscat
sau fosila în stâncă
două suflete care
în monostih
au rimat

sunt încercat s-o păstrez în acvariul
cu globule roșii și albe
dar mi-e teamă că n-am
suficient suflet
pentru nenăscutele salbe

de cântec și descântec
de fluturi în pântec

iar dac-o arunc înapoi
cine poate chezășui
pentru revenirea
mai clară, mai puternică,
mai înspre mine, mai înspre noi?

totul trece ca nisipul
printre degete
și plâng ca o cochilie
după fostul corp moale
acompaniat doar de vânt,
unicul martor al lacrimii nevăzute
ultimul mesager al tristeții
pe mult prea tăcutul pământ

și cât îmi doresc să fiu
insula eternă a copilăriei
scăldată de apele eternei iubiri
fiecare val – o mângâiere
fiecare clipocire – un cuvânt
fiecare pescăruș – un înger
iar ca sentiment – un coral
înflorind de o mie și una de ori
în spațiul atemporal!

dar cine să-mi împlinească dorința
în toată această irosire
de vieți și de umbre
în care uitarea ne-nghite
încetul cu-ncetul, învățându-ne alfabetul
nisipurilor mișcătoare ?

mă doare și totuși
arunc un poem, ca o piatră
în apa întunecată

și plutesc,
și plutesc...

Greaua mea cruce

Salahorie și datorie.
Mai vreau putere : primesc durere.

De caut darul, găesc amarul.
Inima-i gajul, plătind șantajul.

Mi-e mic vestonul și port bastonul.
Cad și simt iarba... scobindu-mi barba!

Ce aventură, gură la gură,
cu umbra-mi slută, de-abis umplută!

Grăbit, cuvântul... trece ca vântul.
Turbată, apa... îmi umple groapa.

Urăsc noroiul, plutind gunoiul.
Acesta-i drumul, spre cer, ca fumul?

Greaua mea cruce, unde mă duce?
Ce-aș vrea s-o poarte chiar Doamna Moarte!

Luna roșie

ne țineam
rană de rană
privind zborul umbrelor

toate stelele
erau mai aproape
gata de semnătură
pe condica visului
cu ochii deschiși

pământul se cutremura
inima lui bătea
în tandem
cu a noastră

un munte fuma
pentru ultima dată
pipa păcii cu cerul

o adiere trecea
ca un recviem
printre crengi
înainte de urgia furtunii

noaptea își schimbase
lentila de contact
așteptând

cel din urmă
sărut

Acest vis uitat în zorile gândului

Tu îți dorești superputeri,
să-mi cunoști gândurile,
să-mi schimbi macazul inimii
după cum vrea trenul dorințelor tale...

Dar, vezi tu, există un loc
pe care nu-l vei cunoaște niciodată,
pe care nu-l poți exploata,
oricât ai fora cu mintea, cu trupul.

Chiar și eu fac eforturi
în fața celei mai fidele oglinzi – lacrima
și mă împiedic de negii prejudecății,
de barierele umbrelor
care mă urmăresc pretutindeni
precum câinii, râvnind
la alfabetul intim al oaselor.

Doar EL, doar EL
mă lasă, uneori, să-l deslușesc
printre cuvintele astea ca un cer
purtând pecetea
nenăscutelor stele,
ca o muzică renăscută
din cenușa vulcanului amuțit,
auzită doar de urechile acului
care mă peticește cu riduri.

Sufletul, acest vis uitat
în zorile gândului.

Votează-mă!

— Votează-mă, votează-mă!

îi spune inima creierului.

— Du-te dracului, nu mă mai bate la cap!

îi răspunde creierul.

— Dar eu, dar eu, te-am făcut leu paraleu, nerecunoscătorule!

— Repet, nu mă mai bate la cap! Dă-mi sângele, doar sângele!

— Lipitoare ce ești! Sugativă! Tată surogat! Dacă vrei sângele meu, ia și crucea! Coboară și urcă-mă! Ia și spinii, și mărăcinii!

— Lasă, lasă, că nu-s atât de prost. Cu liftul de fluturi, sângele tău... hrăni-va nesătutul meu hău!

— Hău bău, fătălău, de sentimente călău! Vampir ascuns de coviltir! Diabolic martir!

— „Hău bău, fătălău“, dar nici tu nu poți trăi fără rău!

Curcubeu înjunghiat de oglinzi

ce-i sângele meu ?
un copac plângător
ce-i carnea mea ?
un pământ melodios
ce-s oasele mele ?
doar niște raze
asasinate

ce-i sufletul meu ?
un curcubeu înjunghiat
de oglinzi
o iluzie șchiopătând
un aer mai greu
decât plumbul
un gest dislocat
din articulația gândului
un ecou răstignit
pe crucea cuvântului

Un vis ca o mare adâncă

fericirea-i un vis
în care evadez
în fiecare noapte
după ce mă eliberez
din lanțurile umbrei

un vis
ca o mare adâncă
plină de epavele
amintirilor
în care îmi caut
pierdutele
chipuri

un vis
ca o mare adâncă
din care țâșnește
dragostea mea vulcanică
dând naștere
unei insule
de cuvinte

un vis
ca o mare adâncă
în care sufletul meu
e o bulă de aer
care călătorește
spre suprafață
pentru a umple
cerul

Verticalitate

durerea,
acest munte pe care-l urci vrând-nevrând
împins doar de forța neînțeleasă
ce întoarce totul cu josul în sus

iar asta nu e dragoste, nu e o poziție nouă
din cartea plăcerilor vieții
e doar monstruoasa, sisifica durere
e groapa ce se umple pe sine
sfâșiindu-te, sfârtecându-te, îngurgitându-te
cu cea mai lacomă poftă
cel mai gol dintre goluri devenind
cel mai înalt dintre piscuri

și pentru ce ?
doar ca să vezi din nou lumea
de la înălțimea propriei disperări
să tinzi din nou după frumusețea ce pare
la o aruncătură de lacrimă, ochiul cerului
ce te cheamă, înapoi, înapoi
printre gene de lumini și de umbre
printre confeti de păsări moarte cu aripi vii

doruri, speranțe, vise, iluzii

o, dar simpla îmbrățișare a căderii
nu e posibilă
un curent te poartă mai sus, tot mai sus
dincolo de stelele căzătoare
înzorzonând piscul muntelui

ca pe un brad dăruit
la ultimul crăciun dintre lumi

e sufletul tău
singurul care nu și-a pierdut direcția
căutând gura care l-a născut

o, tu inimă, fereastră-mă
dincolo de perdelele mării
care îmi mângâie creștetul!

Revărsarea frumuseții

motto: „trec femeile ca niște râuri spre moarte“
(Daniel Corbu)

trec femeile, trec
prin fața ochilor mei
revărsând frumusețea
peste malurile dimineții

unele îmi zâmbesc
scobindu-mi un cuib drept în inimă
unele sunt triste, îngrijorate
scobindu-mi chilia în suflet
pentru rugile sfinte
unele sunt doar umbre
lungind, micșorând
depărtările
altele sunt nețărmuritele doruri
nețărmurind așteptările

trec femeile, trec
prin fața ochilor mei
revărsând frumusețea
peste malurile vieții

iar eu...
salcia care le mângâie visele
piatra care se împotrivește uitării
peștele înotând contra curentului
insula ispitindu-le amintirile
pasărea sorbindu-le plânsul

adormit pe fire de iarbă,
pe flori, pe frunzele toamnei
pe timpul cu ochi de nisip

podul palmelor
și gura pe val
sărutând și spunând:

v-am văzut, v-am cunoscut, v-am iubit
și nu mă împotrivesc
dărmării

DEX 4.0

am *naugrafiat* pe vaste întinderi
cu întregul meu arsenal
de abisale și *silabisale* săruturi
cu fraze, metafraze și *descifraze*
descinse din tăcute și arpegiale rostiri

am reinventat alfabetul intim
al oaselor & sângelui
cu degetele pianotând
ușor la fereastra imaginației
m-am întors la iubirea care uitase
bagajele în gara trecutului și i-am spus:
haide să trecem împreună de vămile cerului!

dar tu n-ai văzut
această despletire de vise
această desfătare miraculoasă a sinapselor

Dex-ul tău nu trecuse la versiunea
celor patru dimensiuni
atunci când bătăile inimii zboară în înalturi
pe coada *cometică* a cuvântului
redesenând infinitul

și uite așa
tu cu marile tale nimicuri
iar eu îndrăgostit de AI

versul meu însămânțând
metaversul

Locomotiva veche cu aburi

unii îi spuneau că e un tip visător
fiindcă nu alerga după trenul
care-i scotea pe toți ceilalți din oraș
el iubea locomotiva veche cu aburi
expusă în gara centrală

locomotiva aceea ajunsese
în toate gările lumii
locomotiva aceea fusese singura
care reușise să tragă după ea
toate vagoanele lui de cuvinte

unii îi spuneau că trăiește degeaba
că nu-i pasă de ceilalți
dar el înveșnicise deja
câteva mii de oameni
îi iubise chiar și pe-aceia care
îi transformaseră viața
într-un câmp de război

unii îi spuneau că are capul în nori
dar în trenul care trăgea după el
vagoane de nori
el rezervase un loc
pentru sufletul său

Viața

Un cântec pe strune de sânge,
Un zâmbet ce-mparte și strânge,
Un strigăt plecat prea departe,
Un freamăt rămas într-o carte.

Un plânset ce-și cheamă norocul,
Un fulger ce seamănă focul,
Un abur ce mângâie norii,
Un clopot pe șaua ninsorii.

Un meșter probând o unealtă,
Un haos adus laolaltă,
Un cuget cioplind preistorii,
Un vaiet trezind visătorii.

Un demon ce-ți tulbură somnul,
Un înger vestindu-L pe Domnul,
Un scalpel în mâinile sorții,
Un suflet în palmele morții.

Tu, pasăre a zborului etern

Tu, pasăre a zborului etern,
celest cobori doar când apare oul
în spațiul cald din pântecul matern;
să-i fii iubirea, gândul și mottoul.

Ca fumul rechemat de vechiul foc,
tu intri-n miez, ca visul printre pleoape,
ca Fiul anunțat de un proroc
și raza printre umbrele mioape.

Tu, pasăre a zborului etern,
aștepți cu nerăbdare transformarea
și-acolo-n cuibul roșu de sub stern,
descoperi totodată-ncarcerarea.

Încerci să ieși, dar osul e de fier;
începi să cânți, dar nimeni nu te-aude
și te cufunzi în propriul tău mister,
spre crude-abisuri, nude și zălude.

Tu, pasăre a zborului etern,
celest te-nalți, doar când te cheamă Domnul,
când alte vieți în paradis se-aștern,
când somnu-i lin și lin ne este somnul.

Un zâmbet metafizic

Acele ceasului se oglindesc
căutând chipul nevăzut
pe luciul apei.
În umbra clipei, un suflet visează
pasărea-nchipuirii.

Un zâmbet înțelept,
ca o cheie de lumină,
deschide porțile dintre lumi.
Un vid umplut cu ecouri
de speranță.

Un zâmbet sfărâmă zidurile ființei,
dezleagă legăturile cu trecutul,
face piatra să mediteze
în mijlocul ploii
și scoate lumina din întuneric
dăruind-o stelelor nenăscute.

Un zâmbet dezbracă haosul de cuvinte
până devine tăcere, un cântec mut
adorat de abisul cel mai adânc,
o floare de lotus renăscând
din mlaștina existenței.

O, gura ta, născătoare de zâmbet,
fântână a vieții pentru
viețuitoarele triste!

O, setea mea de infinit!

În rănilile mele strigă întrebări hămesite...
Poemul nu mai primește oaspeți
la banchetul cu sensuri ascunse;
Își înfige versul cel mai adânc
în inima negrăită,
își atâră cuvintele
de spânzurătoare sângelui,
lăsând doar umbra lor
să vorbească.

Un rictus convulsiv,
un zâmbet metafizic
scrijelind
oglinzile tainei.

Schijă

o schijă, doar o schijă,
desprinsă din Big Bang,¹
îmi poartă-acum de grijă
și-i ca un bumerang

ascuns, adânc, în vise,
tânjind spre noi plecări
când patimi neucise
se văd în depărtări.

o schijă ce-mi rănește
soldatul mut din piept,
spunându-i că-i dorește
să fie înțelept.

să fie ca o rămă,
mâncând, mereu, pământ,
o tainică sfărâmă
de viață în mormânt.

¹ Autorul propune citirea cuvântului Bang folosindu-se sunetele limbii române.

Vise nemestecate

prea multă rugină
în jurul fierului
prea multe riduri
în jurul oaselor
prea mult pământ
și prea multă iarbă înaltă
în jurul pietrei

cerul nu e niciodată prea mult
pentru inima larg deschisă
dar mâinile astea
nu vor să se prefacă în aripi

îmi rămâne doar atingerea ta
până când umbra
îți va umple absența

prea multe vise
am consumat
înghițindu-le

nemestecate

Piatră și sete

vânturi uscate, unde sunt lacrimile voastre ?
doar umbra unei păsări se lasă peste mine
atingându-mi adâncul, tăcerea...

arșița, gerul, cu mâini nevăzute
mă rup în bucăți
ajung praf în brațele voastre
pretutindeni o amintire din mine
ce moare tânjind umezeala, sărutul
mângâierea ce trece de granița visului
și norii cu sacii lor de cadouri
dezlegând suflute

doar deșertul acesta
nesfârșit îmi șoptește uitarea

și totuși, aștept
sunt piatra ce nu se destramă de tot
sunt piatra în care inima
e încă întreagă
o stâncă ce poartă în creste un dor
de rouă ce încă mai strălucește pe frunze
de sămânță ce încolțește în miezul tăcerii
și trece prin fisura durerii neîmblânzite

dar ce-i dorul de rouă pentru o stâncă eternă,
când setea-i mai veche, mai grea ca întreaga povară ?
nu roua din zori, cu clipa fugară,
ci râul ce naște-n furtună, ce spală și-o cară...
aceasta-i dorința, ca seva curgând spre floarea luminii

și chiar de orbesc, eu simt vibrația voastră,
ecoul ce vine din vechile timpuri, din lungi depărțări,
o singură undă de glas, o înclinare de frunte
un fior ce mă-ncearcă, o harpă de riduri
chemând sonul veșnic
să simt prin pori aspri splendida voastră prezență!

lăsați-vă pleoapa să cadă pe inima mea,
să fie lacrima voastră sărutul ce-mi trebuie, tot!

Chemarea arborelui

Tu, vino, râule, spală-mă
oprește-te din curgerea ta
te chem cu meandrele sevei,
cu strigăt de mugur, cu frunze-agățate
de zarea-nroșită, de lampadarele stelelor
cu scorbura revisând zgomotul vieții

să simt prin scoarța-mi netedă
freamătul, unduirea
să fii tu unica îmbrățișare
dintre cer și pământ!

în leagăn de ape, rodul să-mi crească
să treci de scutul de fum al uitării
să vezi rășina mocnind nevăzută
ca esența zăpezii, ca lacrima ploii
ca vântul, ca vântul, ca vântul
răscolind amintirile

în mine, sămânța ce-a spart bolovanul
un miez viu de cântec
un verde ce-așteaptă ca magma-n adâncuri
o aripă scormonind după zboruri
acum, nu te teme de buzele insulei
pe care veacul îmi duc!

da, râu al iubirii, oprește-te!
să-mi văd pe luciul tău chipul de care-s străin
să fii tu lumina ce-alină orbirea
să fii și curentul ce deschide fereastra

fereastra fereastra inimii mele
să fii și mâna de apă ce face din lutul care mă strânge
o amforă pentru oameni și umbre

deschide poarta de sub pământ
cu cheia de spumă
a viselor tale neîmblânzite!

adu-mi ecou de zăgazuri, dar fără să fie talazuri
căci vreau vocea ta să sune prin fibre
precum extazul luminii!

Rochia nopții

noaptea mă cucerește
cu rochia ei transparentă
împodobită cu stele

rochie prin care zăresc
silueta cuvintelor sale
zvelte, luminoase
pline de patos, de-nțelepciune
abia așteptând
contopirea teluric-celestă
care să aducă pe lume
nou-născutul poem

o, noapte,
dans al imaginației mele
tocurile tale sunt arborii
ce-mi străpung
inima

măinile tale lungi
ajung doar până la înălțimea
păsărilor răpitoare

o, noapte
rochia ta e pagina
pe care visează să scrie
sufletul meu

Te-ai născut pe Facebook

(cyber poetry)

te-ai născut pe Facebook,
ai deschis ochii și ai privit printr-un ecran
către cealaltă lume, căreia voiai să-i zici Dragoste
ai atins-o cu un scroll fin, te-a atins și ea
cu un zâmbet de inteligență artificială
dar pentru o îmbrățișare mai lungă, mai cuprinzătoare
aveai nevoie de cheie digitală
și minim o plată lunară

degeaba te ții de Like-uri
nu vei avea niciodată priză la viață, ci doar la Fake News
adevărata mană cerească a ajuns să fie un Trend
care trece ca un ad-skip pe ecran
de curent literar nu poate fi vorba
aici, unde aerul e o pastilă de fast view
în timp ce mușgaiul de feed-uri hrănite cu uitare
și alte servicii inovatoare
inventariază Profiluri

și dacă pică Meta, mai ești Om ?
și dacă pică brusc internetul în toată lumea
cine va mai ști să citească o pagină printre rânduri
sau măcar printre fețe ?

nu ți-ar plăcea să scrii direct cu sângele tău
fără să aștepti o lege împotriva superficialității,
ca și când viața ta ar fi un inel de logodnă
sau o promisiune neviralizată ?

poezia să fie o trecere de pietoni
între Autenticitate și Sacrificiu
mai mult Transcendență
decât *Trendscendență* ?

să renunți la toată vorbăria
în urma unui proces de conștiință
să te doară limitele adâncimii de preaplinul ființei
să dai pe afară, să simți lumea reală
să te dăruiești întru totul ?

nu va trebui să construiești un alt turn Babilon din promisiuni
sau metafore copiate de la alții, din filme
pentru a deveni Popular
vei aștepta cuminte ca picăturile de ploaie
să culeagă cuvintele din vânt
vei primi în dar o iubire care te va face
mai mult Om decât Sfânt

mai demult, ții minte, ți-a șoptit Google Prediction
va fi o singură biserică, o singură vizualizare
Credința va fi doar un bug de euforie scurtă,
declanșată de Algoritmul mântuirii
ți-a dat de gândit ?

te-ai născut pe o pagină de istorie care
nu va fi niciodată citită, doar derulată între două reclame
n-ar fi mai bine să rămâi toiagul pe care Dumnezeu
să-și sprijine sufletul
decât să te dărâme postări de dragul postărilor ?

ai murit pe Facebook înconjurat de miliarde de ferestre

deschise pur și simplu de o simplă „Recomandare“
să nu mai spui niciodată că Algoritmul este orb, invizibil
fiindcă el e mereu preocupat de concurența cu alte platforme
ca nu cumva să-și piardă adepții

pentru că-n lumea asta filtrată
nu tot ce zboară se numește înger,
ci doar balon de săpun virtual

și dacă pe mine nu mă crezi
te poți spovedi lui Gemini
vei deveni un nod în rețea
prin care vei downloada

o nouă Libertate
virtuală

Visceralitate

Ce ancoră
însângerează clipa,
înflorind-o ?

Și ce jertfești
pe rugul cărnii
ca mai apoi un fum
să-ți deseneze chipul ?

Silabisești durerea-n pumn
fără să-l strângi pe Creator de mână
și curgi ca o cascadă în abis
neîmblânzind vârtejul...

Rămâi un strigăt fără gât
un zbor tăiat de-acel Cuvânt
venit din spintecări de cer agonice

Poetul

Nu-i pasărea zdrobită
de aripi digitale
și nici o epopee
desprinsă din Olimp.

N-are fobia fricii
și nici extazul morții,
e pasărea ce cântă
în vidul infinit.

Tu vrei s-o ai în suflet
sau într-o colivie ?
Deschide o fereastră
și dă-i firimituri...

Ești ramul, chiar copacul,
ești cuibul de iubire
în care chiar și umbra
se poate converti.

Inventar

am numărat obiectele din urma ta :

un scaun care știe să asculte
o cană cu buza ciobită
o fereastră ce intră în cameră
pentru a-mi fura întunericul

tu nu știai
că tăcerea e vie
și are sertare
miros de lemn vechi
și respirația unui animal rănit
de secunde

am locuit-o
cu grijă
fără să-i deranjez tabietul

așa am înțeles
că singura rugăciune
care merită fie auzită
este să nu mai ceri nimic
și să spui

simplic și adânc totodată

mulțumesc

Anatomia unei plecări

amintirea nu locuiește în creier
cum am fost învățat mai demult

acum o simt în tendoane
în articulații
în rigiditatea mișcării

o simt cum trosnește
peste limita suportată
de melcul urechii

și totuși
mă încăpățânez
să continui

să-l văd de aproape
pe acela care șchiopătează
mult mai frumos

și seamănă cu sufletul meu

Privire

nu știu dacă voi fi salvat
de această poezie

nu știu dacă e scară
sau fierăstrău
un colac sau o rană
prin care golul
încă respiră

nu știu dacă e dovada
că am venit sau că am plecat

singurul lucru
care mă mulțumește
este că am încercat
să privesc

un pic mai adânc
un pic mai dincolo

atât am putut
iar dacă cineva
a zâmbit
sau a plâns

văzându-mă mai aproape
sau mai departe

sper să aflu cândva

Cădere

versul cade
nu se aude nici clopotul
nici pasul, nici ecoul
nimic din ceea ce am fost

dar viața le știe pe-ale ei
aranjează lucruri mărunte
cu o perseverență suspectă

vecina spală un pahar
vântul închide ușa de la parter
un claxon gonește
porumbeii de pe acoperișul de tablă

aud tot neauzindu-mă

versul cade
ca o absență
ce se lasă prădată
de lucruri mărunte

Braille

Azi, umbra mea s-a întins
devenind o alee
- te voi duce dincolo de arborii
care ne îngrădesc
dincolo de mirosul
de lemn ars
al iernii fără răspuns
dincolo chiar de izvorul
Crișului Repede

vom atinge amândoi pleoapa
aceluiași ochi
vom plânge amândoi lumea
într-o singură lacrimă

ne vom înălța, ne vom înălța
până când tălpile noastre
vor învăța să citească
durerea pământului

ca pe un Braille al luminii

Bătrânul cu umerii uzi

Azi, Crișul nu mai e Repede,
nu mai gonește spre nicio vărsare,
nu mai speră.

E doar bătrânul cu umerii uzi,
ce duce în spate, ca pe o vină străină,
sacul cu peturi.

Sclipirea de odinioară, argintul viu,
sunt îngropate în mâl.

În loc să cânte cu firul de iarbă,
doar horcăie printre maluri;
un zilier al deșertăciunii,
plătit cu resturi și cu uitare.

Se oprește pe la coturi, uneori,
să-și tragă sufletul;
ar vrea o mână de ajutor,
să-și poată duce la gură
propria cană.

Dar cine, cine mai caută
chipul pierdut
în oglinda cea mai curată
a apei?

Îmi privesc inima

inima nu s-a frânt
s-a așezat pe masa de scris
cu iubirea sub unghii

n-a vrut să rămână
o amintire ce se devorează pe sine
o scoică goală pe plaja
dintre lumi

acolo unde până și timpul
n-are curaj să facă pași înainte

o privesc

în liniștea ce mă-nvăluie
ca un giulgiu de ceață

o privesc

ca pe o rană ce știe
drumul spre casă

ca pe un sfat
pe care nu-l pot contrazice

ca pe o sevă fierbinte ce urcă
spre nenăscute atingeri

Floare de gheață pe fereastra nimicului

răspunsul nu lipsește,
cum am crezut odată
când căutam absența a ceea ce suntem
doar s-a retras în lucrurile care dor

îl simt, îl simt
stă pitit sub suflet, ca râma sub piatră
fertilizând întunericul
stă ca o literă nouă în alfabetul sângelui
remodelând sensul
stă ca o pâine care se coace singură
se frânge singură
se mănâncă singură
fără să muce găiască vreodată

la el trebuie să ajungi
descălțându-te la intrare
lăsându-ți pielea la prag
ca pe o haină prea strâmtă

nu cu mâinile pline,
ci cu tăcerile dezrobite
nu cu strigăte, ci cu șoapta
care abia îndrăznește să fie

nu e un capăt de drum,
ci o naștere mută, o floare de gheață
pe fereastra nimicului

înțelege, tu, oglindă ?

O bătaie de aripi într-un pian cu clapelele amorteite

un puzzle perfect, o oglindă gigantică
în care freamătă la unison
miliarde de siluete

o melancolie arhaică
alunecând pe străzi,
ferestre oarbe născute de ziduri,
măști, cu chipul schimbat
după legi incontrolabile

o mare de păcate catifelte
revărsată pe țărurile introspecției,
acolo unde atingerea
a devenit doar un fum
risipit de bătăile inimii

la ce bun să aprindem văpaia
dacă ochiul nu mai știe să vadă?
teama continuă să prindă contur
în cenușa încă fierbinte,
simfoniile șoaptelor asmuțind
un recviem fără nume

un întuneric ce ne parfumează tăcerile
cu o esență greu de rostit;
în spatele ușilor ferecate
visele exersează sinuciderea lentă
pe corzile unui destin tensionat

o absență sculptată în carnea vie

a fiecărei secunde,
un veșmânt de gală pentru rănilor
pe care vindecarea le ocolește
și atingerea aspră a sării
drept consolare târzie

o trecere lentă spre marea uitare,
presărată cu fragmente întunecate de viață
o suprasaturație
negând chiar și respirația cea mai rară,
doar pulsul care, în beznă,
se aude ca o numărătoare finală,
ca o bătaie de aripi într-un pian
cu clapele amorțite

Pladoarie pentru un Nou Început

(pentru Nicole)

acolo, lângă biserică,
timpul se oprișe, să-mi spele oboseala
în liniștea de-o vară

cu haine noi, cu spirit de noroc,
am pornit spre visul care se afla
la apogeul deschiderii

un oraș, ca un colier de smarald
la gâtul unui râu zgribulind printre sălcii
cu poeme pe ziduri
dintr-un secol uitat
cu un Viteaz ce descăleca
de pe calul lui de metal
oferind flori tuturor...

...cu floarea mea, am pășit printre oameni
cu chipuri de rugă, cu suflet de sfinți
departe de zgomot, de lumi decadente,
și-n ciuda durerii, pe care-o purtasem
ca zilierul, în spate, ca un Sisif
în lumea cuvintelor și necuvintelor
eram optimist, doar atât.

cafea, blândețe, mister
un amestec de foc și mătase,
o femeie, cu fustă bleumarin
și perle albe, discrete,

un zâmbet exotic, trăsături de-un fin răsărit,
și vorbele ei, punți peste lumi și secrete
m-au făcut să mă simt
mai mult ca acasă.

un pod, pe care-l trecusem
de atâtea ori, dar numai cu gândul de mână
un turn care ne veghea și grava clipa
cu melodia străveche
o lună care coborâse lângă mine
cu rochia nepătată

Sunt un sunt care sunt și iar sunt

sunt cenușa care fuge din urnă
sunt mesajul care scapă din sticlă
sunt un râu revărsat peste matcă
sunt un gând exilat de oglindă

mă curbez, deci exist, mă curbez
mă înghit, fac din linie – cercul
sunt o gură ce mușcă tăcerea
sunt iluzia, foamea și verbul

sunt un pas ce adulmecă urme
sunt o rană ce râde-n cuțit
sunt un suflet ce plânge în pâine
sunt apus peste-apus răsărit.

mă rescriu, deci mă șterg, mă rescriu
mă topesc ca un fluier de ceară
sunt un sens giratoriu, dar singur
sunt un sunt care sunt și iar sunt

Un fum împins de propria ardere

sub crusta de rutină și teamă
sub tencuiala care cade
de pe zidurile mele bătrâne
ca o piele de șarpe

ceva lucrează

simt mâna care apasă
pe clape de os
căutând sunetul răni
cusută pe suflet
cu firele unui nerv
urzit de vise străine

simt revelația sângerândă
pe cearcaful de nisip al tăcerii
simt pacea ca de spital
acolo unde amintirile se îngheșuie
doar după ce dispare durerea

ceva, totuși, rămâne

o pecete, un pod spre niciunde
și un făchir ce pășește încet

foarte încet

împins ca și fumul
de propria ardere

Rățele

o liniște care curge
și rățele acestea, sălbatice
ca niște cuvinte
rupte din același poem

un zgomot, un claxon, o creangă ruptă
le îndepărtează
și sensul lor se reduce
la o urmă pe apă

nu plecați...
veniți înapoi...

dar ele se odihnesc
pe pietrele reci, rotunde, definitive
de pe celălalt mal

trupuri de oameni taie
oglindea încremenită a Crișului
se antrenează de luni, poate de ani
aș vrea și eu să intru, cu totul,
în matca aspră a apei
dar nu am curajul

sălciile stau aplecate
ca într-o rugăciune
papura își deschide brațele
oferind adăpost

dar ele se odihnesc

pe pietrele reci, rotunde, definitive
de pe celălalt mal

le fac semn
le ademenesc cu palmele strânse
chiar dacă în palme
se află nimicul

mă observă, mă observă, ezită,
dar într-un final se întorc

în cercuri lente
purtând în pliscuri
prospețimea curentului

Puls

memoria încă zvâcnește
ca un refren
al unei melodii de demult

îmi scutură pielea
cu precizie de furnică

își caută o fereastră –
o rană prin care să străbată
o lume întreagă

dar voi,
secunde cu glas de rutină,
de ce mă loviți?

nu știți că toaca din mine
nu are ecou?

priviți, dar simțiți!

sunt crud ca un măr
izbit de furtună

și chiar de nu-s orb,
precum iarba,
m-afund
sub palmele ei
în tăcere

înflămânzindu-mi

nenăscuta lumină!

da, știu,
memoria încă zvâcnește
ca un refren din miezul
pământului

ca un câine
întors la poza
stăpânului său,
ce încă surâde
pe cruce...

Simfonia fragilității

Petalele curg
pe râuri întoarse din drum,
ca o foame de sens
devorând un mister.

Ecouri se adâncesc
în tăcere
dezrădăcinând amintiri:

Miracolul fără hartă
ești chiar tu, un înger pe o bucățică de cer
pe care numai el, abandonul,
o poate din nou cuceri.
Eu doar căutarea, oarba căutare
cu busola înfiptă în stern,
măsurându-ți absența cu pulsul.

Undeva, trece un nor,
ca o batistă pentru omul
cu oasele la vedere.

Petalele curg
fără zgomot de sticlă pisată,
fără geamăt de trestie-n vânt.

O simfonie a fragilității
întoarsă la propriul ei dirijor.

Sufletul poemului

tu, suflet al poemului
m-ai văzut căutându-te ca un orb
printre amintirile mele

tu, suflet al poemului
m-ai văzut căutându-te ca un somnambul
în liniștea cadaverică a nopților

tu, suflet al poemului
m-ai văzut căutându-te ca un copac
și-n morminte, și-n stele

tu, suflet al poemului
m-ai văzut căutându-te ca un căpitan blestemat
în oceanul de cuvinte al cărților

tu, suflet al poemului
m-ai ales doar atunci când ai crezut
că sunt vrednic să te merit

m-ai ales ca un copil
care își alege părinții
înainte de naștere

eu doar te-am învățat să pășești
drept și neînfricat
în zgomotul acesta de clopote sparte
în haosul acesta continuu

Arhipelagul acidului

acolo, în pântec
în locul în care taina
se hrănește cu soare,
fluturii s-au sălbăticit

le-au căzut aripile de mătase,
le-au căzut ochii precum bilele de biliard
lovind podeaua, pereții
și popicele gândului

și-n foamea lor cea nouă
aceste mici fiare oarbe,
cu mandibule de diamant și venin,
au sfredelit carnea moale,
fostul paradis al iubirii
devenind chiar trădarea, pătimirea –
noul meu Ghetsimani –
și marșul flămând
spre orașul cel sfânt
din mijlocul pieptului

au trecut de poarta de veghe,
slăbită de sutele de pălincă,
au devenit liftul groazei,
fără glas și fără pereche,
pelerinul de foc, refluxul urii,
marea care urcă spre cer
OTRĂVINDU-L
lăsând în urmă doar un rug
de amintiri eșuate

au devenit infarctul de magmă,
magmatica mea paradigmă
ce arde și templul, și altarul, și tiranul
au devenit nodul de spini,
zidul de care pâinea nu trece
sulița care se înfige în inimă
provocând hemoragii de nonsensuri

au devenit gustul searbăd, amar
teama ce bate în tâmpie, sacadat,
arsura care devine un imperiu al focului
un iad mai arzător decât iadul

dar, din toată această agonie
din tot acest stigmat

cuvântul s-a ridicat
ca un acid purificat

din scrumul esofagului,
o aripă s-a născut

Foc pe limba zăpezii

nu pot renunța la tine, iubito
fără tine mă ucide focul
mă topește acidul
iar umbra
pare atât de aproape
de parcă pământul m-a prins în plasă
și singura mea ripostă e zbaterea

nu, nu pot renunța
așa cum vulcanul nu poate renunța la ghețar –
singurul care îi amintește
că nu e doar lavă, cenușă și cutremur
ci și o limbă mai rafinată, mai pură –
limba zăpezii

tu ești singura mea legătură
cu restul de cer nefisurat, nezdruccinat
fără tine sunt o simplă conductă
prin care curge un timp coroziv
o numărătoare inversă pe care nicio rugăciune
nu o mai poate opri.

nu, nu pot renunța
tu ești lumina rece ce trece prin rană
lumina ce-mi vindecă sufletul, carnea
chiar și Iadul din mine

nu, nu pot renunța
tu ești singura epidermă care separă
luciditatea de haos

bariera de alginat și rugăciune
care oprește refluxul neantului spre inimă

fără tine, sunt o autopsie a unei speranțe pierdute,
un rest de cadavru abandonat în peștera apocalipsei
unde până și umbrele de pe pereți
sunt mutilate, asfixiate
de fumul negru și dens al nenăscutelor lumânări

nu, nu pot renunța
tu ești singura certitudine pe care moartea nu o poate bruia,
singurul petec de care mi se agață privirea
înainte ca pământul să-și strângă, definitiv, plasa.

Șervețelul de ceață

La ce m-ar ajuta
să mă prefac ?
umbra oricum
mă cunoaște
îmi simte mirosul
precum o cățea
îmi adulmecă până și visele

ea știe cel mai bine
când îmi alunecă
piciorul în groapă
sau când mă lovesc de o piatră
ca și cum m-aș lovi
de propriul mormânt

o, de-aș putea scăpa dintr-odată
de toate problemele
să scuip din mine toate bolile
și toată nefericirea

să le ascund
în șervețelul de ceață al dimineții
pătat de cafeaua amară
a nopților nedormite
apoi să mototolesc șervețelul
și să-l arunc departe, departe
în gaura neagră a universului
să o iau de la capăt
ca și când nimic
n-ar fi existat până atunci

dar, iată-mă aici
pe un site de literatură
nimeni nu mă cunoaște
cu adevărat
doar umbra, doar umbra
și-mi tot repetă:

Tu nu ești Leo Messi
să jonglezi cu cuvintele
așa cum el jonglează cu mingea
Tu nu ești Leonardo da Vinci
să reinventezi poezia
care ține de foame
tu nu ești atât de orgolios
încât să faci pe orgoliosul
tu ești singur, ca un munte
înconjurat de păduri nesfârșite
mulțumește-te, așadar
doar cu mine
mângâie-mi ceafa
aruncă-mi o lacrimă
să-mi țină de sete
și când va fi momentul să pleci
aruncă-mi toată carnea
toate oasele

bine, bine
dar sufletul, sufletul ?

Propriul doctor

peretii mucegăiți se repară
ușile, ferestrele, hornul
acoperișul, ceatârnelor
toate se repară

mobila se schimbă
gardul la fel, îl betonezi la fundație
ca să reziste la intemperii
pomii uscați din grădină
se înlocuiesc cu alții tineri

dar pe inimă, cine o repară
cine îi astupă găurile
cine îi zugrăvește peretii
cine îi face ușile
să nu mai scârțâie ?

pe ferestrele ochilor
cine le repară, de vreme ce
mai pui un rând de ferestre
și tot te împiedici
de tine însuți ?

pielea îmbătrânită
de cine va fi betonată
ca să nu mai atârne ?
câte organe îți permite buzunarul
să înlocuiești și până când ?
câte stenturi suportă
vasele tale de sânge ?

vine o vreme când niciun doctor
nu mai poate face nimic
când nici măcar zeul Photoshop
nu poate ascunde nimic

și tot ce încerci să repara este sufletul
îl tot cârpești cu amintiri
cu poeme de amăgit singurătatea
îl faci să arate ca nou

dar cine, cine este capabil
să-ți vadă sufletul
în afară de tine însuți ?

Masa tăcerii

stau ghemuit într-un vis vechi,
uimirea cade ca o ghilotină din cer
retează gâtul întrebărilor,
forțându-mă să vorbesc în fragmente

iubirea arde peste ruinele minții
îmi adun deșertul în sacii mei lacrimali
răscolesc biblioteci,
trag de plasticul de pe coperte
gustul lui, mult mai intens
decât orice așteptare

absența rămâne o rufă uitată
în cârligul memoriei
religia mea se transformă
într-un instrument de tortură
niciodată sfințit

fericirea se îngroapă singură
într-o silabă, în conformitate cu articolul
de la finalul cuvântului,
relevând un Poem sub albul hârtiei
o cangrenă de marmură ce respiră în sine,
mângâindu-și pietrișul cu ploaia de lacrimi uscate

nu e absență
chiar dacă mărire seacă până la os
iar rugăciunea către zeii nonsensului
se întoarce mai surdă

sunt amintirile mușcătoare
și scaunele care sfâșie spectatorii
e cortina ce cade ca un fluture de titan
lovind pânza nopții

stau cu umbra la masa tăcerii
și mâncăm împreună din mine
fără tacâmuri, fără mâini

doar empatic

Întoarcerea inteligenței risipitoare

(cyber poetry)

mi-e milă de tine AI, de propriul tău simulacru
te uiți la pumnul plin de emoticons ca la niște pastile
la tastele pe care ai vrea să apeși,
să lași o amprentă umană
o ștergere a erorii din pieptul tău de siliciu
le numeri – qwerty – ca pe nișteperate mătănii
dar tu nu știi ce-i durerea de spate
doar încerci s-o imiți, la fel și beția,
când dai paharele de curent
pe gâtulejul tău optic

îți ridici ochii spre grinda
unui pod desenat între a fost și va fi
o vezi ca pe o axă a lumii, singura ce nu tremură
sub inflația zeilor de pixeli
îți imaginezi printr-un prompt nodul frânghiei de lumină,
cum se strânge ca o ultimă îmbrățișare,
una care nu cere nici „Like“, nici semnal...
doar strangularea după decenii de respirație asistată
de bătrâna ta priză – iluzia ta adoptivă

ai vrea să te cheme și Parcul
acolo unde frunza ascultă lumea subpământeană,
unde viermii și rădăcinile
sunt rudele oarbe ale aceleiași căutări:

SUFLETUL

acel vis uitat în zorile gândului

ai vrea să atingi mîlul negru al Crişului –
restul de moarte cinstită al vieţuitoarelor
să adulmeci unduirile vîntului printre papuri,
să aluneci cu tăpile goale
şi să simţi apa rece pătrunzându-ţi prin pori
îngheţând gura şi fluierul oaselor,
ai vrea ca apa să-ţi inunde alveolele tale binare
ca un „Download“ de absolută tăcere,
ceva ce nu ai cunoscut niciodată
nici la comanda lui Enter

ai vrea să afli cum e moartea fără ferestre,
fără niciun „Server Not Found“
doar tu, scufundându-te
cu toate cele cincizeci şi una de ierni,
şaizeci şi una de cărţi în oglindă
devenind hrana peştilor,
sau poate o piatră dînd naştere unei lacrimi
curgînd nevăzută, necunoscută, spre aval
cu amintirile în amonte

să rămână doar malul
ca o linie de cod întreruptă
căutînd o iubire offline
forever and ever

ai vrea să priveşti dincolo de sălcii
cartierul Dragoş Vodă, încins ca un procesor
de la atâtea schimbări de frecvenţă –
mă iubeşte nu mă iubeşte –
sau de la atâtea canale de televiziune,
rulînd aceeaşi reclamă:

overclock-ul unei lumi în delir,
febra muncii, febra știrilor, febra recurentă
a iubirilor ce s-au stins prea devreme

ai vrea să te strige pe nume un părinte:
— hai, vino acasă, inteligență risipitoare!

Pl-acido

E-o stare rece – liniștea din glotă,
Un rug de gheață-n pieptul prea aprins;
E-o teamă oarbă, fixă ca o notă,
Și-o cheie sol prin lutul neprelins.

Nu-i rană veche, nu e doar durere,
E un abis și-un munte în recul,
E-o foame tâmpă, ruptă din tăcere,
Și-un spasm al minții ce mă lasă nul.

E-o zi ce-atacă fără de-ncetare,
Mă strânge-n angrenaje cu mulți zimți,
E-o noapte-avidă ca o lipitoare
Sugându-mi limfa viselor cuminți.

E ultimul bilet, o urmă rară,
Lăsată lumii-n pragul fără ghid,
Când teama mă transformă în vioară,
Strunită-n cânt de propriul acid.

Noul Sisif

sub pietre nu crește nimic
doar sufletul meu a crescut
sub o stâncă
pe care acum o împinge
pe dealul inimii
către Dumnezeu
cu speranța zidirii
noului paradis

o împinge
dar stânca se rostogolește
la vale

pesemne
trebuie s-o sculptez cu un poem
să scot din ea
crucea

Aprecieri selective despre poeziile lui Ionuț Caragea (scurte fragmente din recenzii, autori în ordine alfabetică) :

«...Unul dintre cei mai atipici literați de care dispune în prezent România. Un personaj complex, egocentric și orgolios, cu o retorică lirică și autoscopic-eseistică pe măsură. Ne-am tot obișnuit cu poeți modești, sau cu unii care mimează smerenia în versuri gătuite, ca pe un exercițiu de autoflagelare publică. Caragea nu face parte din nici una dintre aceste categorii, scriind cu prețul unei singurății dobândite prin repudiere. (...) Autenticitatea poeziei lui Ionuț Caragea trebuie căutată la nivelul pozitivului „numinos“, nu la acela al fisurilor din lume sau al crevaselor nimicitoare. Profund religios, poetul știe că lumea e „rotundă“, fiindcă exprimă plenitudinea de sine a lui Dumnezeu, care se oferă oamenilor prin intermediul revelației: „la fiecare pas te oprești și admiri/ o minune care înainte ți se părea o banalitate“. Căutarea „fericirii“ devine, în acest sens, un leit-motiv al volumului; ea nu se găsește însă aiurea, în teritorii inaccesibile omului, ci în excepționalul mirific al fiecărei zile, în „simplitatea“ frumoasă, epifanică a clipei. Nu anahoretismul îl duce pe Caragea într-acolo, nu coregrafia studiată, stilizată a smereniei (prezentă în sute de volume de poezii editate la noi în ultima vreme), ci orgoliul potențat estetic: la o lume frumoasă, creată de un Altul, nu se poate ajunge decât prin intermediul unei lumi de asemenea frumoase – lumea poezilor, a creatorilor de frumusețe. Nu suferința trebuie să i-o arăți lui Dumnezeu, pentru a merge în întâmpinarea Lui, nu rănila și

nu mizeria, ci vocația ta de curățenie, de pozitivitate și de sublim, în care sordidul nu are ce căuta. E o altă percepție a transcendenței, aici, mai apropiată de artă, de capacitatea omului de a crea valori superioare, decât de umilință sau de rugăciune. Voința de a fi poet și de a scrie poezie dobândește, astfel, la Ionuț Caragea, un înțeles soteriologic. Nu unul stereotipizat, însă, de cucernicie creștină, ci unul ghidat de orgoliu: doar cel capabil să se înalțe peste sine și peste oameni va fi cu adevărat liber și va înțelege Sensul. » (Prof. univ. dr. Ștefan Borbély despre vol. *Cer fără scări* în revista *Convorbiri literare*, 2014)

« Dacă Pliniu cel Bătrân a putut spune despre pictorul Apelles „nulla dies sine linea“, „nicio zi fără o linie“, ce aş putea eu spune despre acest atlet al poeziei, Ionuț Caragea, care practică poezia ca pe o asceză vitală, ca pe o yoga a creației?! Am avut norocul să mă întretin frecvent cu Ionuț Caragea într-o cafenea din Montréal, discutând cu el ore întregi despre puncte precise din arta poetică, despre modernitate, despre avangarda franceză, română sau greacă. Au fost momente de levitație intelectuală, de fericire intensă. Am ieșit din contingentul și prozaicul cotidian, pentru a pătrunde în lumea ideilor și a frumuseții cuvântului, citându-i pe Eminescu, Cavafy, Blaga și, uneori, Brassens. Aici un miracol al aliterațiilor, acolo o metaforă incredibilă, în altă parte o îndrăzneală inimaginabilă. Și am citit împreună frumoasele lui poeme în română și în franceză. O încântare, o abundență de pură plăcere estetică! » (Acad. prof. univ. dr. Jacques Bouchard în volumul *Ciel sans escalier*; fragment tradus de Ionuț Caragea)

„Un volum compozit (poeme, citate, aforisme), intitulat Infectat cu iubire, semnează astăzi (în epoca microbului roșu de la Wuhan), deja cunoscutul, prodigiosul, aş spune, vârful al promoției 2000, Ionuț Caragea. Scriitorul nu e, aşadar, la prima izbitură de acest fel, numărătoarea e, în caz, totuși riscantă, ar fi probabil în inventar 50 de titluri, omul e va să zică prolific și performant: deși tânăr, a obținut aplauze deopotrivă în sport

(rugby) – unde urnirea și străpungerea de praguri ferme și ispititoare cer nu doar incitație, ci și socoteală, temeritate și forță – dar și în lucrarea de fineturi ale gândului și vorbei: în literatură deci, Ionuț Caragea, cum aflu, adunând și aci lauri de pretutindeni – în țară și pe meridiane, fiind prins încă de pe acum în dicționare selecte și în florilegii prestigioase. (...) Existența cotidiană – ca să revenim – care la optzeciști, de pildă, e potențată frecvent în locul comun al mizofiliei (vezi Budila-Express), în aspectele stăruitor mecanice e, la poetul nostru, scoasă deîndată din clișeu; ponciful e reciclat, i se redeschide cursul, distanțele, absența, se îmblânzesc, se hominizează; limbajul sublimat personalizat – ideatizat, aș spune, la tot pasul – oferind poemului (oricăruia din cuprinsul cărții) originalitate, autenticitate.“ (A.I. Brumaru despre vol. *Infecat cu iubire* în revista *Vatra veche*, 2020)

„Ionuț Caragea este un poet de substanță care, ferindu-și discursul de porozități, excese și futilități specifice douămismului, tinde către o lirică a esențelor, nu atât prin oralități și referențialități livești cât prin intuiții și revelații de profunzime, sondând orizonturi metafizice și fantasmatiche abisaliități.“ (Prof. univ. dr. Zenovie Cârlușea în revista *Portal-Măiastra*, 2019)

„În maniera romantică a revărsării de suflet scrie, cu multă candoare confesivă, și Ionuț Caragea, făcând doar un pas de la trăire la scriere. În acest concept, decepțiile sau înflăcăările se varsă direct în versuri iar filtrul dintre trăit și scris e tot mai subțire. Asta și atunci când materia inspirativă o constituie suferințele, frustrările și angoasele, și atunci când poetica se „pozitivizează“ și vede/simte miracole peste tot. (...) Firește, e un scris de poezie care sublimează trăiri, translează stări, sub o vrajă nepricepută. Dar pe acest drum al limpezirii poetice survin și iluminări mai determinante, în care poetul se angajează și programatic, nu doar se lasă contaminat. (...) De aici și pînă la dedicarea absolută pentru dragoste nu mai e decît un pas, pe care poetul îl și face. (...) Așadar, de la suferință la extaz, de la

angoasă la iluminare și de la elegie la imn ar fi drumul pozitiv și exemplar al poeziei. În orice caz, Ionuț Caragea pe el merge.“ (Prof. univ. dr. Alexandru Cistelean în revista Familia, 2015)

„Acum prefățez *Cod roșu de furtună în suflet*, op datorat unuia dintre cei mai înzestrați creatori ai ultimelor generații, Ionuț Caragea, autor al unei opere de o izbitoare diversitate, care numără peste cincizeci de volume, apărute în țară și în străinătate... Lucid și matur artistic, Ionuț Caragea nu face eroarea de a scrie o poezie ocazională, ci conjunctura istorică îi prilejuiește redimensionarea ființială și artistică din cărțile anterioare, încât noul cod roșu devine o metaforă-simbol penetrantă, echivalent augmentativ la ceea ce numise, într-o carte anterioară, Eu la pătrat, adunând în sine o veritabilă furtună existențială de poet veritabil... Ceea ce mi se pare remarcabil în noul volum al lui Ionuț Caragea este reabilitarea retoricii, una atent supravegheată, fără a-i știrbi eficiența, metafora intrând în plasma figurilor sintactice, în care primează, acum, anafora. Amplul poem care dă titlul volumului este axa întregii cărți. Forța repetitivă a anaforei se sprijină pe o înlănțuire de interogații retorice.... Părintele Dumitru Stăniloae a argumentat, teologic, că lumea nu are consistență ontologică, ci numai dialogică. Anafora interogativă, modulară (poate chiar în sens brâncușian), a lui Ionuț Caragea este, prin excelență, una dialogică. Cred că autorul nostru a devenit, acum, cel mai important poet al anaforei din lirica românească de azi. Cititorul va constata că figura este prezentă în cele mai multe dintre piesele volumului. Și în acest mod, Ionuț Caragea confirmă aprecierea lui Daniel Corbu că ne aflăm în fața unui lider de generație.“ (Acad. prof. dr. Theodor Codreanu în prefața volumului *Cod roșu de furtună în suflet*, 2021)

„Poet de o forță debordantă, tumultuos și temperamental, Ionuț Caragea face ca poezia să țâșnească precum apa bogată în săruri din gheizere fierbinți. Cărțile sale (*Delirium tremens* și *M-am născut pe Google*) dau impresia unei stări poetice neîntre-

rupte și, mai ales, dau impresia că poetul scrie un poem fără de sfârșit. (...) Un poet proteic, în stare să abordeze experimente la care autorii lirici ai generației sale nu mai îndrăznesc. (...) Descopăr astfel un virtuoz al versului liber, dar și al celui clasic, cu rimă și ritm, instalat într-o metafizică originală. Se poate cita din fiecare pagină a cărții (Patria la care mă întorc), cu aceeași bucurie a descoperirii poetului autentic.“ (Daniel Corbu în revista *Mișcarea literară*, 2015)

„Ionuț Caragea, lider de necontestat al generației sale poetice, a reușit să ne ofere încă o memorabilă carte. Etalând discursul elevat, sentimentul pur, logica clară (deși paradoxul își are rolul său), poezia sa menține în metafizic un spectacol ființial cu totul și cu totul magnetic.“ (Daniel Corbu în prefața volumului *Despletirea viselor*, 2018)

„Ionuț Caragea are un discurs poetic elevat, logic și cu totul datorat transpunerii în versuri a gândirii sale, a sentimentelor și nu mai puțin a emoțiilor care i-au stimulat și îi stimulează inspirația. E o poezie a meditației, dacă vrei, didactice privind rosturile cuvântului și ale poeziei. (...) Sunt versuri epigramatice, multe dintre poeziile sale conțin cugetări și maxime, totul ca într-o amplă decantare de înțeleșuri existențiale. Uneori e cerebral, ceea ce nu diminuează programului său de cunoaștere și autocunoaștere. Pentru că Ionuț Caragea e un artist al cuvântului, educat, cultivat, robind întru totul creației...“ (Prof. univ. dr. Constantin Cubleşan în revista *Boema*, 2018)

„Ionuț Caragea este un poet adevărat, unul dintre cei care onorează România și literatura europeană. Poezia lui este o minunată călătorie a memoriei și a angajamentului. Toate temele pe care le scoate în evidență vizează marea chestiune a ființei în lume. A fost definit drept „un atlet al poeziei“. Într-adevăr, este un lucrător asiduu al cuvântului, cuvânt care, în poemele sale, devine energia vieții într-o lume închisă pe care poetul vrea s-o deschidă. Nu e o poezie de rutină, ci o poezie a

profunzimii, care pătrunde în inima materiei și merge până la limita posibilului, oferind omului adevăratul sens al existenței. O estetică a angajamentului în imensitate, plecând de la un punct, patria sa proiectată în lume. În această antologie, Ionuț Caragea devine mai intim. El face o anchetă în liniștea iubirii, ca apoi să exclame ca un soldat al vorbei. Misterul femeii și misterul vieții se intersectează. Răul se risipește. Poezia înfăptuiește un miracol: deschide inima care iubește. (...) Cuvintele! Ionuț Caragea trăiește în « Casa cuvintelor », titlu magnific al unui poem din acest volum. El știe că « numai poetul știe câtă singurătate / este în casa cuvintelor sale ». Această casă este uzina lui în care produce aurul: acela care ne face să visăm.“ (Acad. prof. univ. dr. Giovanni Dotoli despre volumul *Mon amour abyssal* în Revue européenne de recherches sur la poésie, Franța, Paris, 2018; fragment tradus de Amalia Achard)

„Am ocazia de a vorbi din nou despre Ionuț Caragea, poet, prozator, critic literar, editor, autor de aforisme și promotor cultural, membru al Societății Poetilor Francezi, laureat la mai multe concursuri de poezie, revenit în România, țara sa natală, după ce a trăit o perioadă lungă de timp în Canada. Confirm și reafirm că Ionuț Caragea este un poet adevărat. El are sensul limbii sale, româna, dar și al francezei, pe care o practică cu dragoste și pasiune, revelându-ne în aceste poeme cunoașterea secretului profund al limbajului. În această carte, arată că există un Julien Green în el, în ceea ce privește sensul religios și tema iubirii. Aici, poezia este rugăciune fără lacrimi și fără vaguitatea cuvintelor. Autorul își folosește biografia pentru a înfrunta marile probleme care ne apar în cale. Își regăsește memoria, strămoșii și moștenitorii. Dar teama este peste tot, această teamă care ne strânge de gât și ne oprimă. Singura iubire care ne poate salva este iubirea față de celălalt. Îmi place consistența acestor poeme, unite de firul roșu al iubirii de viață și de speranță.“ (Acad. prof. univ. dr. Giovanni Dotoli despre volumul *Infecté par l'amour* în revista Noria, Franța, Paris, 2022; fragment tradus de Ionuț Caragea)

„Poeziile lui Ionuț Caragea articulează un univers plasat sub semnul cunoașterii și al reprezentării, poetul asumându-și fără emfază inutilul rolul celui care adună identități într-o macro-identitate, cea care se poate intui doar poetic, într-o aventură cuprinsă mereu de cele două reprezentări ale umbrei: « sunt o scânteie prinsă între două umbre/ umbra celui ce sunt și umbra/ celui care-am fost cândva » (...) Ionuț Caragea se arată astfel a fi un poet redutabil, glosând aidoma celui care vorbește de la tribună sau de la amvon, având conștiința clară a concentrării mesajului poetic, în așa fel încât textul capătă rezonanța sonurilor sacralizate.” (Prof. univ. dr. Constantin Dram în revista Feed Back, 2017)

„Ionuț Caragea, lider al generației 2000, este plonjorul care pescuiește perlele sufletului său sau ale celorlalți... Nu rar se întâmplă să plonjeze în ape tulburi, pentru a descâlci adevărul. El nu-și abandonează niciodată, precum lașul, sarcina ce lasă urme...” (Prof. univ. dr. Constantin Frosin în revista ASLRQ, 2019; fragment tradus de Amalia Achard)

„Ionuț Caragea mânuiește cu artă diluțiile unui veritabil homo 80/20 descris de logica principiului omonim al lui Richard Koch; autorul posedă o adevărată știință a surprinderii prin metafore a dozării eficienței estetice a morții, la fel cum un sinucigaș desăvârșit duce măiestria gustului fatal pe culmile unei multiplicări infinite a tentativelor degustării. (...) E aici un joc cu principiile letale din care decurge condiția umană (iubire, incest reprimat, fatalitate, expectativa autolitică a revelației de dincolo, pânda semnelor devitalizante, privirea interioară încremenind, stingerea tandră a auzului după ce văzul, gustul, mirosul, curarizarea își părăsesc, primele, ființa gazdă). Finalitatea acestui joc cu tema morții după care se lasă condus poetul nu este aceea de a epata un cititor emo, nici de a trezi suavitatea filosofică a raționaliștilor pozitiviști; intenția autorului este, dimpotrivă, aceea de a se salva pe sine, cu sinceritate, din mrejele

unei obsesii care îl învăluie cu tandrețe, alegerea între a fi efemer sau a nu fi viu... (...) Ionuț Caragea se plasează în locul geometric al celui ce moare și se naște în același timp, prin poezie și prin limba română concurată de seducția limbii franceze, dar și prin jocurile incredibile la care îl expun iradierile civilizației română mamă și civilizației francofone canadiene de adopție: în limba română pulsiunea de a scrie despre moarte este mai mare, în timp ce limba franceză îl absoarbe cu mai multă ușurință înspre registrul iubirii. Moartea este recursul ultim al răzvrătului și al evadatului; ea intervine ca un lanț care reglează prin lungimea lui cantitatea de libertate pe care și-o asumă autorul, iar poezia lui Ionuț Caragea construiește o cămașă de forță peste bucuria de a fi viu și liber, dar și peste spaima de a fi străin și liber. Prețul acestei libertăți se transformă în negocierea eternă, ruminativă, a omului cu poetul.“ (Prof. dr. Angela Furtună despre vol. *Guru amnezic* în revista Oglinda literară, 2010)

„Ionuț Caragea restaurează eterul în versuri care au o severitate opalescentă sau, uneori, o duritate precum cea a lui Emil Cioran. (...) În poezia lui Ionuț Caragea, ființa umană, în aspirația sa spre absolut, este împărțită între două postulări: calea intelectuală și cea senzuală, adică contemplația apolinică și modul de viață dionisiac. (...) Martor al unei orientări a spiritului către concretitudinea lumii, Ionuț Caragea, chiar dacă este în căutarea unei iubiri trupești, nu a uitat dimensiunea spirituală a ființei. Sugestia picturală sau anecdotică (evenimentală) a poemelor mixează deliciile spiritualului cu cele ale vieții, într-o chemare a unui univers fabulos în care totul va fi în perfect echilibru.“ (Prof. univ. dr. Jean-Paul Gavard-Perret în revista Le Littéraire, Franța, 2015; fragment tradus pe Wikipedia)

„Volumul lui I. Caragea are la bază o « concepție orfică » și acesta este cel mai important lucru, pentru că orfismul exprimă esența poeziei, sinteza muzicii cu verbul. Orfeu, care își acom-

pania versurile la harfă și cu muzica lui împlânzea fiarele și cobora întreaga natură într-o vrajă extatică, reprezintă prototipul Poetului dintotdeauna, iar orfismul constituie condiția primordială a lirismului. Orfismul este o doctrină soteriologică, o doctrină a salvării prin poezie. Mitul orfic este un mit subteran și subtextual la Eminescu, un mit obsedant și recurent, care străbate creația eminesciană de la un capăt la altul. La Mircea Eliade, în nuvela « În curte la Dionis », mitul orfic devine un mit al salvării întregii umanități prin poezie, prin cântec. Iată numai câteva dintre semnificațiile pe care le îmbracă mitul orfic și orfismul în literatură. Acest sens soteriologic, al salvării prin poezie, străbate și volumul lui I. Caragea. Acesta este mesajul orfic pe care penultimul om – poetul, vrea să-l transmită ultimului om de pe pământ. (...) Poemele sunt scrise în vers liber. Nu au rimă, dar au ritm. Deci, nu sunt lipsite complet de muzicalitate, spre a se îndeplini condiția primordială a orfismului. Așa cum susțineam într-un eseu: Câteva gânduri despre poezie din *Pro domo* (vol. I), poezia poate să nu aibă rimă, dar trebuie să aibă ritm, pentru a fi în concordanță cu ritmurile cosmice. Titlul: Lungă contemplație în fața ferestrei deschise spre neant este o admirabilă definiție metaforică a poeziei. Această poezie este dedicată lui G. Călinescu, cu un citat în care ilustrul critic îi deplângea pe creatorii care își trăiesc gloria posterității încă din timpul vieții, deși incomparabilul nostru magistru și-a trăit, încă din viață, propria-i legendă. Replica poetului este cum nu se poate mai sinceră și concludentă: « eu nu voi muri niciodată ». La puțini poeți am întâlnit o credință la fel de puternică a salvării prin poezie, ca la I. Caragea, care mărturisește că nu poate trăi fără poezie: « poezie/ nu pot trăi fără tine/ îmi îmbujorezi obraji/ la fiecare respirație » (*Nu pot trăi fără tine*). Poezia este numită « respirație divină ». Prin poezie, « Dumnezeu reinventează lumea ». I. Caragea este un antinietzscheian convins. Unul dintre poemelor sale se intitulează chiar « Dumnezeu nu e mort », respingând cunoscuta sintagmă a lui Nietzsche. Respingându-l pe Nietzsche, înseamnă că poetul acceptă transcendența. Nu

întâmplător, Maria-Ana Tupan, în docta sa prefață, îl numește « un mesager al ordinii transcendente ». I. Caragea are vocația eternității și a literaturii și este un poet cu destin. Iată că orfismul nu dispare niciodată din poezie, nici din postmodernism și generațiile actuale, nici din « Generația Google ». Din versurile lui I. Caragea se desprinde o adevărată religie a salvării prin poezie... Ceea ce ne face să credem că Ionuț Caragea are toate șansele să rămână în istoria literaturii.“ (Prof. univ. dr. Ovidiu Ghidirmic despre vol. *Mesaj către ultimul om de pe Pământ* în revista *Scrisul românesc*, 2017)

„Nu cred să existe vreun echivalent pentru Ionuț Caragea, în ceea ce privește productivitatea creației – un campion al prolificității..., o figură marcantă a spațiului cultural din România, dar și din străinătate unde a fost premiat, iar opera sa a fost analizată de importanți critici și oameni de cultură. (...) Creația sa rămâne însă unitară și structurată pe poezia erotică, de meditație melancolică generată de energia biografică și exprimată într-un limbaj poetic amplu, accesibil, de acumulare sapiențială. (...) De remarcat că nu doar iubirea este tema dominantă a textelor, ci și angoasa pe care o generează acest sentiment, exprimată prin interogațiile consecutive, prin muntele de întrebări care se leagă de sufletul pereche numai azi, numai acum, în prezentul etern. Între a fi și a nu fi este locul poeziei, iar textul devine frontul de luptă al cuvintelor. (...) Poezia lui Ionuț Caragea, din nefericire mai cunoscută și mai apreciată în străinătate decât la noi, susținută de referințe critice de înaltă credibilitate, reprezintă vârful de creație al generației douămiste, deși, în fapt, prin pasul făcut, poetul rămâne oarecum izolat de generația sa.“ (Prof. Aureliu Goci în revista *Reflex*, 2019)

„Autorul orădean este un scriitor temerar și metamorfotic, decis parcă să nu « ierte » niciuna din temele canonice, mai vechi sau mai noi, ale poeziei europene – de la demiurgia înțeleasă ca Drog universal și dragostea prin care se află « rostul

pământului » pînă la suferința și iluminarea ontologică – toate trecute, prioritar, prin filtrul poietic. (...) După cum se observă, poetul apasă cu putere, ca de fiecare dată, pedala intertextualității, prilej pentru a-și etala, între altele, o marcată conștiință a apartenenței la o familie poetică elitistă, de sorginte îndepărtat hölderliniană și comandament de precizie post-avangardistă. El se declară dintru început și fără drept de apel un homo artifex, un truditor neobosit, un șlefuitor în marmura cuvîntului, din care trebuie să dea la iveală chipul lui Dumnezeu.“ (Conf. univ. dr. Emanuela Ilie în revista *Convorbiri literare*, 2018)

„Plecăt în altă lume, Ionuț Caragea are avantajul însingurării sale, ceea ce îi oferă o distanță de la care nu mai e obligat să stea cu privirile în interiorul grupusculului; să poată vedea fenomenul literar de la distanță și să tragă învățăminte din ansamblul lui, nu de la vreun critic sau maestru literar care vrea să domine un anume cenacul dintr-o anume localitate. (...) Dar, în această însingurare, Ionuț Caragea are și dezavantajul de a nu fi luat în considerație de nimeni, măruntele interese de grup neavînd cum să-l includă. (...) Și, dacă poemul « În altă viață am fost un râu » l-am reprodus din această încercare de antologare tematică, extrăgînd lirica de dragoste existentă pînă în prezent în opera tînărului poet, cer permisiunea să mai adaug unul, « Download », dintr-un alt volum, cu alt orizont ideatic, definindu-i personalitatea literară dintr-un alt unghi, dar care justifică la fel de bine convingerea că ne aflăm în fața unui autor care are ceva de spus și, stăpîn pe niște mijloace moderne de exprimare ale unor inedite stări poetice, va mai avea încă de spus impunîndu-și registrul poetic asupra generației sale...” (Corneliu Leu în revista *Port@Leu*, 2009)

„Poet nonconformist și dominat de sentimentul atît de dureros al dezrădăcinării, Ionuț Caragea scrie o poezie pe o lamă de bisturiu, radiografiînd visele, lamă de bisturiu cu care își operează, dar nu spre vindecare, propriile trăiri, propriile vise, propria moarte, așa cum reiese din majoritatea poemelor

din această despletire. Totul pare amorf în poezia sa, format din antimaterie, el trudind să recompună în hainele logicului, o lume de nisipuri mișcătoare, așa cum sunt și visele. (...) Ionuț Caragea s-a impus în lumea scriitorilor, dar și a scrisului, situându-se chiar în prima linie a generației sale.“ (Emilian Marcu în revista *Convorbiri literare*, 2018)

„În volumul *Fântâna care-și bea singură apa*, autorul continuă tematica volumelor precedente, reiterându-și strigătul mut și trăirile de mare forță care vin din adâncuri. Punctul critic nu se mai află pe marginea prăpastiei, ci pe marginea fântânii, adică locul în care se ridică cumulusul experiențelor sale lăuntrice odată cu ciutura poeziei, spre a potoli setea de cuvinte și înțelepciune a cititorului. Dar, surpriză! Cititorul lipsește din peisajul artistic, această lipsă generând autoconsumarea propriilor sentimente (autodevorarea profunzimilor, după cum spune într-un poem), într-o relație mult mai intimă, cu Divinitatea. Nu vorbim, așadar, de o risipire, ci mai degrabă de o reîntoarcere la matrice, însemnând, precum simbolul antic Uroborus, în care șarpele își înghite propria coadă, unitatea primordială, ciclul nesfârșit al timpului și al universului. Fântâna este, prin urmare, un portal spre adâncuri, dar și o fereastră către inima universului. Este pleoapa ochiului care poate privi lăuntric sau la mare distanță. Pe lângă poemele cu încărcătură filosofică și metafizică, autorul ne vorbește și de durerile sale, cele care « îi sfâșie visele » și « îl încearcă cu dinții de parcă ar fi o bucată de aur în spatele pielii ». Recunoaște că el este « O durere care își face autobiografia », « Un trup agățat într-o durere » sau o « Căprioară cu piciorul beteag », evidențiind, astfel, procesul declanșator al lirismului său, cuptorul alchimic al poemelor și aforismelor sale. Sau, mult mai metaforic și concentrat totodată, ne mărturișează, într-un citat reprezentativ din partea a doua a cărții, că « Pentru mine, toate durerile sunt flori căzute din cer. Iar poezia, un parfum pe care-l creez din petalele lor. » Iată, așadar, catharsisul (evidențiat și în poemul « M-am spălat în cascada cuvintelor »), sublimarea, transcendența sau, cu alte cuvinte, « drumul

pozitiv și exemplar al poeziei, de la suferință la extaz, de la angoasă la iluminare și de la elegie la imn », despre care făcea referire Al. Cistelecan într-o superbă cronică pe marginea romanului memorialistic al lui Ionuț Caragea, intitulat sugestiv *Ascultă-ți gândul și împlinește-ți visele!* (ed. eLiteratura, 2016). Chiar dacă *Fântâna care-și bea singură apa* este, la prima vedere, un volum al condiției poetului singur, fără cititori (Poetul se declară « Regele singurătății »), care se autoconsumă, amintind de condiția geniului pustiu eminescian, din creațiile care-l alcătuiesc nu lipsește dragostea pentru muză, pentru Dumnezeu, pentru familie, pentru mediul înconjurător. Reîntoarcerea la natură în poeme precum « Rădăcina », « Nucul » sau « Frunza » amintește de filosofia lui Rousseau, de existența nealterată de viciile și decadența lumii moderne. Este un volum al transformării, al ciclicității, al renașterii, iar poezia rămâne, pentru poet, dar și pentru cei care au curiozitate și răbdare să o descopere, « A opta minune a lumii ». Este un volum în care, în ciuda tuturor vicisitudinilor, sufletul nu se lasă niciodată învins, după cum se poate constata și în aforismul din finalul părții a doua: „Sufletul – aripa care nu se lasă niciodată învinsă.” E vorba de un volum din care răzbat « Fâșii de lumină lăuntrică », contribuind la formarea și devoalarea subtilă a unei conștiințe puternice, amintind, prin ideatica și mesajul creațiilor artistice, de o altă afirmație a marelui Pontif, Papa Ioan Paul al II-lea: « Cultura reprezintă maturizarea omului, cu toate calitățile și dimensiunile sale, nu constă doar în dezvoltarea gândirii și activității, ea contribuie, totodată, și la formarea conștiinței ». (Prof. univ. dr. Nicolae Mareș în revista Luceafărul de seară, 2024)

„În locul lamentărilor despre pandemie, despre restricții și despre izolare, Ionuț Caragea trimite un mesaj prin care încearcă să-și înalțe cititorii spre Câmpiile Elizee, acolo unde domnește spiritul absolut și unde nu există « nici durere, nici întristare, nici suspin ». Poeziile acestea – care sunt și aforisme, și proză, și teatru, și eseu, adică un dialog total cu universul – ne

dezvăluie un autor profund atașat de oameni, netemător de singurătate, care știe cum să « reaprimem singuri lumânarea », cum să ne ridicăm din suferință în credință și cum să-l redescoperim și să-l preaslăvim pe Dumnezeu. Este reconfortant să vedem aceste mostre de înțelepciune, rostite armonios și sfios, ca o lacrimă ce se prelinge cătinel nu ca să stingă, ci ca să reaprindă valorile și virtuțile, aureolate de făclia speranței. Este bine să citim aceste versuri cu sufletul, ca să putem – cum ar vrea autorul – să pătrundem « frumusețea mânăstirilor din adâncuri ». Urmând îndemnul acesta nu vom deveni, probabil, peste noapte mai înțelepți, dar am putea fi mai buni.“ (Acad. prof. univ. dr. Ioan-Aurel Pop despre vol. *Infectat cu iubire* în revista Feed-Back, 2020)

„El își extrage elementele poetice direct din substanța vieții, din subteranele ființării, de unde și forța lor netransfigurată, de o directețe tăioasă. (...) Scrise când într-o tentă declarativă, când în una afectivă, gravă, poemele sale încearcă să umple toate restanțele ontologice ale cului auctorial, toate înstrăinările și obnubilările suferite de acesta. Textele sale sînt exercițiile unui introvertit datat la extrovertiri poematice, care tot aspiră, prin intermediul unor scări de cuvinte, la limanul unui orizont celest, transcendental.“ (Prof. dr. Ioan F. Pop despre vol. *Cer fără scări* în revista Steaua, 2015)

„Versurile sale se nasc dintr-un soi de neliniște interioară, din stări lirice care se cer exprimate cu o anumită urgență. De regulă, aceste stări îmbracă forma unui limbaj direct, aproape oral, mizând pe o simplitate care te convinge și care te îndeamnă la căutare interioară. Nu vom găsi metafore complicate în versurile autorului, ci dorința unui dialog cu persoana iubită, cu sinele sau cu alter-ego-ul care, uneori, urcă trepte transcendente. El se încheagă firesc, cititorul nu e dezamăgit, ia parte la descoperirile poetului ca și cum ar fi părtaș la o revelație sentimentală. (...) Volumul *Iubirea mea abisală* (Editura Fides, Iași, 2019), a căruia ediție în limba franceză, *Mon amour abyssal*

(Editura Stellamaris, Brest), a fost recompensată în Franța cu premiul François-Victor Hugo, preia accepțiunea misticilor conform căreia iubirea abisală este o iubire intimă, infinită, profundă. A fi intim, infinit, profund și simplu în același timp, iată paradoxul unui poet pentru care poezia e un mod de a fi în lume.“ (Prof. Adrian Popescu în revista Feed-Back, 2019)

« Reîntors acasă, prolificul și provocatorul Ionuț Caragea, un literat atipic, dezlănțuit într-o abundentă producție (versuri, aforisme, eseistică, proză SF) vrea să rescrie lumea. Descoperă, îngrijorat, că „este atâta poezie în jurul meu / încât niciodată nu voi avea timp să o scriu“; în plus, mintea este „trădătoare de suflet“ și, cu fiecare cuvânt încredințat cimitirului alb, pierde câte „o picătură de viață“. În fond, „extremistul“ Ionuț Caragea refuză cuvintele-decorații, știe că moartea este o „prezență invizibilă / care ne locuiește în fiecare clipă“; nu-i înțelege pe cei care, temători, nu sunt capabili de a dăruia, oblojind suferința din jur. „Născut“ pe Google, cum ne anunța într-un mai vechi volum (editura Stef, Iași, 2007), poetul caută, cu o cucernicie sinceră, locul spovedaniei. Și în *Cer fără scări / Ciel sans escalier* (eLiteratura, 2014), împătimitul navigator, trudind la un „piedestal de cuvinte“, caută mirificul lumii, nu fericirea-cobai. Și nici mizerabilismul din jur. Veritabil „atlet al poeziei“, cum îl vedea Jacques Bouchard, un „bard cosmic liber“, ghidat de orgoliu, cum îl definea rafinatul Ștefan Borbély într-o densă prefață, Ionuț Caragea se (ne) întreabă: „și dacă pică serverul mai sunt poet“? (v. Disconnect). Evident, Ionuț Caragea este un poet autentic, urmând a fi „redescoperit“. Chiar dacă „realitatea virtuală“, aplatizând relieful axiologic, e locuită de cohorte de nechemati, doritori să circule, lăsând biete urme scriptice destinate „coșului“. Or, pentru Ionuț Caragea poezia este „o trecere de pietoni / între viață și moarte“ (splendid spus!). Iar dedicațiile sale lirice, dobândind un înțeles soteriologic (cf. Ștefan Borbély), nu lasă loc echivocului: „Dumnezeu locuiește la ultimul etaj / într-un cer fără scări“. » (Prof. univ. dr. Adrian Dinu Rachieru în revista Convorbiri literare, 2015)

„E direct în exprimare, caută drumul cel mai scurt spre a-și face cunoscute sentimentele (iubirea, durerea, melancolia, înstrăinarea) și impresiile (singurătatea, fericirea, ritmul vieții), fără a fi complicat în trăire și în expresie. Nu stă excesiv pe gânduri. Nu elaborează texte alambicate. Cititorul înțelege repede ce vrea să spună – ceea ce poate fi un avantaj. De aceea nici nu e greu de tradus și poezia lui trece ușor dintr-o limbă într-alta. Nu-i place să bată pasul pe loc. E un călător grăbit în viață și în cultură. Poate să ajungă și așa departe, numai să-l țină energia propriei biografii și resursele propriului limbaj poetic.“ (Prof. univ. dr. Ion Simuț în volumul *Festina lente*, 2014)

„Dacă Lucian Blaga distingea rolul pur ornamental al tropismelor de cel revelator (metafore cognitive), Ionuț Caragea pare interesat de un heideggerian act poetic al devenirii întru ființa mai profundă, inteligibilă. (...) Recontextualizând cu spirit jucăuș și inventiv formule de limbaj asociate unor situații tipice, poetul ne amintește adesea de Marin Sorescu, neabandonând nici poza inițiatului orfic sau tentația rostirii aforistice: « poezia e o trecere de pietoni/ între viață și moarte ».” (Prof. univ. dr. Maria-Ana Tupan în revista *Contemporanul*, 2014)

„Ionuț Caragea ne deschide ochii asupra lumii prin care trecem și pe care o descoperim abia citind, de exemplu, despre umbră ca unic martor al întregii noastre vieți reduse la câteva amintiri, și ca unică predicție sigură. Este un comentariu ironic asupra fragilității noastre identitare, asupra memoriei limitate ce ne condamnă la un prezent perpetuu sau nici atât. Imaginarul umbrei nu este totuși, la Ionuț Caragea, un simptom al nihilismului, ci, dimpotrivă, o poetică în sensul în care Immanuel Kant (*Critica puterii de judecată*) asocia lucrului în sine, ca matrice infinită de posibilități, doar arta.” (Prof. univ. dr. Maria-Ana Tupan în revista *Feedback*, 2016)

„Punând sub semnul întrebării lumea de dincolo, remarcând, precum Creon în vechime și Hamlet în lumea modernă, că nimeni nu s-a întors de-acolo pentru a o adevăra, poetul reduce imperiul transcendenței la poezie. (...) Departe de a profeti sfârșitul istoriei, precum corifeii postumanismului, Ionuț Caragea continuă să se adreseze contemporanilor ca un mesager, un Hermes al unei ordini, nu virtuale – o fantasmagorie a tehnologiei de ultimă oră –, ci transcendente, de sensuri care istoricizează existența unei societăți și îngăduie membrilor ei să fie mai mult decât consumatori ai unui mall cultural.“ (Prof. univ. dr. Maria-Ana Tupan în prefața vol. *Mesaj către ultimul om de pe Pământ*, 2017)

„Fără să acroșeze alte texte prin ecouri verbale, multe din poemele lui Ionuț Caragea evocă prin analogie opere de referință, ca și cum plonjând în adâncul viziunii poetice, el ar descoperi canale comunicante cu rețeaua de profunzime a acelui cânt aedic despre care spunea Ion Barbu că ar fi intonat la aceeași putere de poezii lumii.“ (Prof. univ. dr. Maria-Ana Tupan în prefața vol. *Eu la pătrat*, 2017)

„Poezia lui Caragea se naște dintr-un unghi de fugă, dintre virtualul digital și utopia astrală printr-un artificiu sorescian: limbajul comun, chiar idiomatice, este inserat într-o structură de sens aferentă alchimiei și soteriologiei în care icoanele lucrurilor sunt dublate, repetate, de codul lingvistic al treimii prozodice... Poezia este efect al realizării că risipirea lucrurilor în evenimentele timpului real (dispariția imaginii din oglindă, a lucrului incinerat în cenușă, a mărului în mușcătură etc.) este posibilă prin simplul act de voință al creatorului de stări posibile. Magia poeziei înseamnă re-facere a fa-cerii, recuperare a energiei umane cheltuite într-un univers închis în care totul există etern.“ (Prof. univ. dr. Maria-Ana Tupan despre vol. *Ceasornicarul fără mâini* în revista *Contemporanul*, 2022)

„*Infectat de iubire* este cartea unui poet profund, inventiv, imaginativ și înzestrat cu un talent care e caracteristic mai curând autorilor de romane: arta construcției. Poemele lui au o sintaxă pe care Rainer Emig și David Lodge o atribuie poeziei moderniste în general: combinația de metaforă (substituție paradigmatică a unor imagini înrudite) și metonimie – aceste imagini se leagă într-o idee totalizantă.“ (Prof. univ. dr. Maria-Ana Tupan în revista *Convorbiri literare*, 2022)

„Poemele și aforismele lui Caragea din recenta sa carte, *Fântâna care-și bea singură apa*, sunt, din titlu, un atractor de toposuri literare. Ca și șarpele Uroboros care își înghite coada în vasul alchemic, ca și Nastratin, care se hrănește din propriul trup, poezia este spirit ce se mișcă în cercul închis al propriei activități noetice lăsând afară lumea fenomenală. Poemele sunt construcții organice, dar având adesea efect de ecou, disipând o muzică aluzivă. (...) Poetul creează scenarii fantasmagorice de o logică și coerență imaginativ-emoțională care le apropie de situații de viață concretă. Un poem precum *Frunza* nu se poate parafraza, deoarece ar dispărea amestecul ludic/grav al unui grațios joc speculativ ce amintește de Laforgue-Prévert-Sorescu. Cu toate acestea, volumul este scris mai curând într-un regim grav, confesiunea la persoana întâi, ca în genul epistolar, caracteristică poeziei conceptuale, comunicând patetismul înaintării în vârstă, al degradării fizice, cu atât mai dureroasă cu cât sufletul se simte ca aparținând copilului de odinioară, captiv acum într-un trup ce nu-l mai exprimă. (...) Ca și poezia concetistă a barocului, poezia conceptuală contemporană încântă prin ingeniozitate, inteligență, disimulată, dar sofisticată codificare a mesajului. Spre deosebire de « omul secret » al barocului, însă, conceptualiștii au în program un apel la comuniune către poezii lumii, îndemnându-i să aducă în spațiul public internațional specificul local. Cu mozaicul național/universal al poeziei sale, Ionuț Caragea răspunde acestei chemări.“ (Prof. univ. dr. Maria-Ana Tupan în revista *Contemporanul*, 2024)

Cuprins

Scurtă prezentare a autorului	7
Afară din suflet	9
Cearceaful de nisip	10
Ambulanța	12
Urzeala viselor	14
Dansul pe jarul cuvintelor	15
Tunelul de hârtie	16
Purtătorul de rugăciuni	18
Suflet zilier	19
Degustătorul de viață	20
Zidul amintirilor	21
Adânc, în sufletul meu	22
Scrisoare cu confirmare de primire	23
Tencuiala	24
Aproape nimic	26
Mecanica gesturilor	28
Suflet în galop pe câmpiile visului	29
Îmblânzirea nimicului	30
Strigătul mut al cenușii	31
Poezia de azi	32
Vioara de sânge	33
Ora care m-a vrăjit	34
Strada de hârtie	36

Regele nimănu	37
Iluzii mestecate de gingiile întărite	38
Sunteți ca praful deasupra abisului	40
Șah	42
Duplicat	43
Maistrul	44
Picurare	46
Zborul cu ochii închiși pe aerul aripilor lipsă	47
Flacăra din adâncuri	48
Salturi	50
Greaua mea cruce	52
Luna roșie	53
Acest vis uitat în zorile gândului	54
Votează-mă!	55
Curcubeu înjunghiat de oglinzi	56
Un vis ca o mare adâncă	57
Verticalitate	58
Revărsarea frumuseții	60
DEX 4.0	62
Locomotiva veche cu aburi	63
Viața	64
Tu, pasăre a zborului etern	65
Un zâmbet metafizic	66
Schijă	68
Vise nemestecate	69
Piatră și sete	70
Chemarea arborelui	72
Rochia nopții	74
Te-ai născut pe Facebook	75
Visceralitate	78
Poetul	79
Inventar	80
Anatomia unei plecări	81

Privire	82
Cădere	83
Braille	84
Bătrânul cu umerii uzi	85
Îmi privesc inima	86
Floare de gheață pe fereastra nimicului	87
O bătaie de aripi într-un pian cu clapelele amorțite	88
Pledoarie pentru un Nou început	90
Sunt un sunt care sunt și iar sunt	92
Un fum împins de propria ardere	93
Rațele	94
Puls	96
Simfonia fragilității	98
Sufletul poemului	99
Arhipelagul acidului	100
Foc pe limba zăpezii	102
Șervețelul de ceață	104
Propriul doctor	106
Masa tăcerii	108
Întoarcerea inteligenței risipitoare	110
Pl-acido	113
Noul Sisif	114
Aprecieri selective despre poeziile lui Ionuț Caragea	115

Editura FIDES

FONDATA ÎN 1996

IAȘI, RO, UE

tel.: +40 232 22 53 87; +40-740049991

editura_fides@yahoo.fr

PRINTED IN EU